

Az apostolok cselekedetei

ApCsel. 1.

1 Az első könyvet arról írtam, Teofilusom, amit Jézus tett és tanított kezdettől 2 egészen addig a napig, amelyen felvitetett, miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott. 3 Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól.

4 Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: "Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígérését, amelyről hallottátok tőlem, 5 hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg." 6 Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: "Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?" 7 Így válaszolt: "Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. 8 Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig." 9 Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. 10 Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, 11 és ezt mondta: "Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe." 12 Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnapi járóföldre. 13 Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába, ahol meg voltak szállva, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, a Jakab fia. 14 Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.

15 Azokban a napokban felállt Péter a testvérek körében, amikor mintegy százhusz főnyi sokaság is volt velük együtt, és így szólt: 16 "Atyámfiai, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által Júdásról, aki vezetője lett azoknak, akik elfogták Jézust; 17 közénk tartozott, és részt kapott ebből a szolgálatból. 18 Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosztettnek jutalmából, de fejje lezuhant, kettészakadt derékban, és egész belső része kifordult. 19 Közismertté is vált ez Jeruzsálem lakói előtt, ezért nevezték el azt a mezőt a maguk nyelvén Akeldamának, azaz Vérmezőnek. 20 Így van megírva a Zsoltárok könyvében: Legyen a szállása pusztává, és lakó ne legyen benne, tisztességét pedig más vegye át. 21 Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik egész idő alatt együtt voltak velünk, amíg közöttünk járt az Úr Jézus, 22 kezdve a János keresztségétől addig a napig, amelyen felvitetett tőlünk: még valaki tanúja legyen velünk együtt az ő feltámadásának." 23 Ekkor felállítottak kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást, akinek mellékeve Jusztusz volt, és Mátyást, 24 és így imádkoztak: "Urunk, minden szív ismerője, te jelöld ki e kettő közül az egyiket, akit kiválasztottál magadnak, 25 hogy megkapja ebben a szolgálatban és apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson." 26 Ekkor sorsot vetettek rájuk: a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorolták őt.

ApCsel. 2.

1 Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, 2 hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. 3 Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. 4 Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. 5 Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. 6 Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. 7 Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: "Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? 8 Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: 9 pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, 10 Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, 11 zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól." 12 Álméltak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: "Mi akar ez lenni?" 13 Mások azonban gúnyolódva mondták: "Édes bortól részegedtek meg." 14 Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: "Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljete szavaimra! 15 Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van. 16 Hanem ez az, amiről Jóel így prófétált: 17 Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak, 18 még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak. 19 És csodákat teszek az égen fenn, és jeleket a földön lenn: vért, tüzet és füstfelleget. 20 A nap sötétté válik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja. 21 Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü. 22 Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az ígéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, 23 azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. 24 De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. 25 Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak. 26 Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, 27 mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. 28 Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád előtt. 29 Atyámfiai, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. 30 De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véreből valót ültet a trónjára; 31 ezért előretétekintve, a Krisztus feltámasztásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. 32 Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. 33 Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentleket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. 34 Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbomra, 35 amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. 36 Tudja meg tehát Izrael egész háza

teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek."

37 Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: "Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?" 38 Péter így válaszolt: "Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. 39 Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk." 40 Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: "Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!" 41 Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. 42 Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. 43 Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. 44 Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. 45 Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. 46 Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; 47 dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

ApCsel. 3.

1 Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. 2 Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. 3 Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. 4 Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: "Nézz ránk!" 5 Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. 6 Péter ekkor így szólt hozzá: "Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!" 7 És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, 8 felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. 9 Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. 10 Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt. 11 Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába. 12 Amikor Péter ezt látta, így szólt a néphez: "Izraelita férfiak, mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon? 13 Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok, és megtagadtatok Pilátus színe előtt, pedig az úgy döntött, hogy elbocsátja őt. 14 De ti a Szentet és Igazat megtagadtátok, és azt kértétek, hogy egy gyilkost bocsásson szabadon a kedvetekért, 15 az élet fejedelmét pedig megöltétek. Az Isten azonban feltámasztotta őt a halálból, aminek mi tanúi vagyunk. 16 Az ő nevébe vetett hitért erősítette meg az ő neve ezt az embert, akit itt láttok és ismertek, és a tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára. 17 Most már tudom, atyámfiai, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti előljáróitok is. 18 De amit az Isten előre megmondott minden prófétája által, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog, azt teljesítette be így. 19 Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; 20 hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek. 21 Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik. Erről az Isten öröktől fogva szólt szent prófétái szája által. 22 Maga Mózes mondta: Prófétát támaszt nektek testvéreitek közül az Úr, a ti Istenetek, olyat, mint én: őt hallgassátok mindenben, amit csak mond nektek. 23 És aki nem hallgat erre a prófétára, azt ki kell irtani a nép közül. 24 A próféták is - Sámueltól és az utána következőktől fogva -, akik csak szóltak, mind ezekről a napokról jövendöltek. 25 Ti vagytok a fiai ezeknek a prófétáknak és annak a szövetségnek, amelyet Isten atyáinkkal kötött, amikor így szólt Ábrahámmal: És a te magodban áldatik meg a föld minden nemzetsége. 26 Isten elsősorban nektek támasztotta fel és küldte el Szolgáját, aki megáld titeket azzal, hogy mindenkit megtérít a maga gonoszságából."

ApCsel. 4.

1 Amíg beszéltek a néphez, eléjük álltak a papok, a templomórség parancsnoka és a szadduceusok; 2 bosszankodtak ugyanis azon, hogy tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból. 3 Ezek elfogták őket, és mivel már este volt, őrizetbe vették őket másnapig. 4 De azok közül, akik hallgatták az igét, sokan hittek, és a hívő férfiak száma mintegy ötezerre emelkedett.

5 Másnap összegyűltek Jeruzsálemben a vezetők, a vének és az írástudók; 6 Annás a főpap, Kajafás, János, Sándor és a főpapi család valamennyi tagja. 7 Középre állították és vallatták őket: "Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ti ezt?" 8 Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: "Népünk vezetői, Izráel vénei! 9 Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, 10 vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen. 11 Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, 12 és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk."

13 Amikor látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy Jézussal voltak, 14 de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük. 15 Felszólították tehát őket, hogy menjenek ki a nagytanács elől, és így tanakodtak egymás között: 16 "Mit tegyünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, azt tudja Jeruzsálem minden lakosa, és nem is tagadhatjuk. 17 De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegezzük meg őket, hogy többé ne szóljanak az ő nevében egyetlen embernek se." 18 Miután tehát behívták őket, megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében. 19 Péter és János azonban így válaszolt nekik: "Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; 20 mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk." 21 Azok pedig, miután megfenyegették, elbocsátották őket, mivel semmi lehetőséget nem találtak arra, hogy megbüntessék őket, a nép miatt, mivel mindenki dicsőítette az Istent a történetekért, 22 ugyanis több mint negyven éves volt az az ember, akin a gyógyításnak ez a csodája történt.

23 Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. 24 Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: "Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, 25 te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? 26 Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. 27 Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, 28 hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. 29 Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; 30 te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által." 31 Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.

32 A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. 33 Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. 34 Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, 35 és letették az

apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. 36 József például, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia, egy ciprusi származású lévita, 37 mivel földje volt, szintén eladta, elhozta a pénzt, és letette az apostolok lába elé.

ApCsel. 5.

1 Egy ember, név szerint Anániás, feleségével, Szafirával együtt eladott egy birtokot, 2 és árából feleségének tudtával félretett magának, egy részét pedig elvitte, és az apostolok lába elé tette. 3 Péter azonban így szólt: "Anániás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? 4 Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna-e meg, és miután eladtad, nem te rendelkezél-e az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek." 5 Amint meghallotta Anániás ezeket a szavakat, összeesett, és meghalt. Erre nagy félelem szállta meg mindazokat, akik ezt hallották. 6 Az ifjak pedig felálltak és betakarták őt, majd kivitték és eltemették. 7 Mintegy három óra múlva a felesége is bement, mit sem tudva a történekről. 8 Péter megkérdezte tőle: "Mondd meg nekem, ennyiért adtátok-e el a földet?" Ő így felelt: "Úgy van, ennyiért." 9 Péter erre így szólt hozzá: "Miért egyeztetek meg abban, hogy megkísértitek az Úr Lelkét? Íme, azok, akik a férjedet eltemették, az ajtó előtt állnak, és kivisznek téged." 10 Az asszony pedig azonnal összeesett a lába előtt, és meghalt. Amikor bejöttek az ifjak, halva találták, kivitték őt is, és eltemették a férje mellé. 11 Erre nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet és mindazokat, akik hallották ezeket.

12 Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között. Mindnyájan a Salamon csarnokában tartózkodtak egy akarattal, 13 de mások közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni. A nép azonban magasztalta őket. 14 Az Úrban hívők száma egyre növekedett, férfiak és nők tömegével. 15 A betegeket is kivitték az utcákra, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy ha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá valamelyikükre. 16 Összejött a Jeruzsálem körüli városok népe is, hoztak betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, s ezek mind meggyógyultak.

17 Ekkor megjelent a főpap és egész kísérete, a szadduceusok pártja, és irigység fogta el őket. 18 Elfogták az apostolokat, és hatósági őrizetbe vették őket. 19 De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját, és kivezette őket ezt mondta nekik: 20 "Menjetek, álljatok fel a templomban, és hirdessétek a népnek ennek az életnek minden beszédét." 21 Ők engedelmeskedtek, korán reggel bementek a templomba, és tanítottak. Amikor megérkezett a főpap és kísérete, összehívták a nagytanácsot, Izráel véneinek egész testületét, és elküldtek a börtönbe, hogy vezessék elő őket. 22 A szolgák elmentek, de nem találták őket a börtönben; ezért visszatérve jelentették: 23 "A börtönt ugyan gondosan bezárva találtuk, az örök is az ajtó előtt álltak, de amikor kinyitottuk, bent senkit sem találtunk." 24 Amint a templomőrség parancsnoka és a főpapok meghallották ezeket a szavakat, zavarba jöttek: vajon mi lehet ez? 25 De valaki odament és jelentette nekik: "Íme, azok a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, ott állnak a templomban, és tanítják a népet." 26 Ekkor elment a parancsnok a szolgákkal, és elővezették őket, de minden erőszak nélkül, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket. 27 Bevitték, és a nagytanács elé állították őket, a főpap pedig elkezdte kihallgatásukat: 28 "Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsatok annak nevében, és íme, betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal, és ránk akarjátok hárítani annak az embernek a vérét." 29 Péter és az apostolok így válaszoltak: "Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek. 30 A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve kivégeztetek. 31 Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izráelnek. 32 Mi pedig tanúi vagyunk ezeknek az eseményeknek, és tanúja a Szentlélek is, akit azoknak adott az Isten, akik engedelmeskednek neki."

33 Amikor ezt meghallották, dühükben a fogukat csikorgatták, és arról tanácskoztak, hogy végeznek velük. 34 De felállt a nagytanácsban egy farizeus, név szerint Gamáliél, az egész nép előtt tiszteletben álló törvénytudó, és egy kis időre kivezette az embereket.

35 Azután így szólt a nagytanácshoz: "Izraelita férfiak! Jól gondoljátok meg, hogy mit akartok tenni ezekkel az emberekkel. 36 Mert nem is olyan régen felkelt Teudás, és azt állította magáról, hogy ő valaki, csatlakozott is hozzá mintegy négyszáz ember, de végeztek vele; akik pedig bíztak benne, azok mind elszéledtek, és megsemmisültek. 37 Azután az összeírás idején felkelt a galileai Júdás is. Sok népet állított a maga pártjára, de elpusztult ő is; akik pedig bíztak benne, azok is mind szétszóródtak. 38 A mostani esetre is azt mondom: hagyjátok békén ezeket az embereket, és bocsássátok el őket. Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül; 39 ha pedig Istentől való, akkor úgy sem tudjátok megsemmisíteni őket, és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltok." Azok hallgattak rá, 40 előhívták az apostolokat, megverették őket, azután megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, és azzal elbocsátották őket. 41 Ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért; 42 és nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként.

ApCsel. 6.

1 Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. 2 Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: "Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. 3 Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; 4 mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett." 5 Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát; 6 az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. 7 Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek. 8 István pedig - kegyelemmel és erővel telve - nagy csodákat és jeleket tett a nép között. 9 Megjelentek azonban néhányan a szabadosok, a ciréneiek és az alexandriaiak zsinagógájából, valamint néhányan a ciliciaiak és ázsiaiak közül, és vitatkoztak Istvánnal; 10 de nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt. 11 Ekkor felbújtottak embereket, akik ezt mondták: "Hallottuk, amikor káromolta Mózes és az Istent." 12 Ezzel fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, rárohanva elfogták őt, és a nagytanács elé hurcolták. 13 Hamis tanúkat is állítottak, akik ezt mondták: "Ez az ember állandóan e szent hely és a törvény ellen beszél. 14 Hallottuk is, amikor azt mondta, hogy az a názáreti Jézus lerombolja ezt a helyet, és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott ránk." 15 Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé.

ApCsel. 7.

1 A főpap megkérdezte: "Valóban így van ez?" 2 Ő erre így szólt: "Atyámiai, férfiak és atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt letelepedett Háránban, 3 és ezt mondta neki: Menj ki földedről és rokonaid közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked. 4 Ekkor kiment a káldeusok földjéről, és letelepedett Háránban. Miután pedig meghalt az apja, Isten áttelepítette őt onnan erre a földre, amelyen ti most laktok. 5 Nem adott neki ebből örökségül egy talpalatnyit sem, de megígérte, hogy neki adja azt birtokul és majd utódjának, pedig nem volt gyermeke. 6 Így mondta meg Isten, hogy utódja jövevény lesz idegen földön, és rabszolgává teszik, és nyomorgatják négyszáz esztendeig. 7 De ezt a népet, amelynek szolgálnak, ítélettel sújtom, így szólt az Isten, ők pedig ezek után kiszabadulnak, és szolgálni fognak nekem ezen a helyen. 8 A körülmetélés szövetségét is adta neki. Így nemzette Ábrahám Izsákot, és körülmetélte őt a nyolcadik napon, Izsák pedig Jákóbot, Jákób viszont a tizenkét ősatyát. 9 Az ősatyák pedig féltékenykedtek Józsefre, és eladták Egyiptomba, de az Isten vele volt. 10 Megszabadította őt minden nyomorúságából, kedvessé és bölccsé tette Egyiptom királya, a fáraó előtt, és kormányzóvá emelte Egyiptom és a fáraó egész háza fölé. 11 Éhínség jött egész Egyiptomra és Kánaánra, és olyan nagy nyomorúság, hogy atyáink sem találtak élelmet. 12 Amikor azonban meghallotta Jákób, hogy van gabona Egyiptomban, elküldte atyáinkat. Először csak ez történt, 13 de József a második alkalommal megismertette magát testvéreivel, és így a fáraó tudomására jutott József származása. 14 József ekkor magához hívatta atyját, Jákóbot és hetvenöt főből álló egész rokonságát. 15 Lement tehát Jákób Egyiptomba, aztán meghalt ő is, meghaltak atyáink is. 16 Átvitték őket Sikembe, és elhelyezték abban a sírban, amelyet Ábrahám ezüstpénzért vásárolt Emór fiaitól Sikemben. 17 Amint közeledett az ígélet teljesülésének ideje, amelyet Isten kijelentett Ábrahámnak, elszaporodott a nép, és megsokasodott Egyiptomban. 18 De akkor más lett a király Egyiptomban, és ő nem tudott Józsefről. 19 Ez a király álnokul bánt népünkkel, és azzal nyomorította meg atyáinkat, hogy kitétette csecsemőiket, hogy ne maradjanak életben. 20 Ebben az időben született Mózes, aki kedves volt az Istennek. Három hónapig nevelték az apja házában, 21 amikor pedig kitették, a fáraó leánya felvette, és saját fiaként neveltette. 22 Megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben. 23 Amikor pedig betöltötte a negyvenedik életévét, az a gondolat támadt szívében, hogy meglátogatja testvéreit, Izráel fiait. 24 Amikor meglátta, hogy az egyiket bántalmazzák, védelmére kelt, bosszút állt az elnyomottért, és leütötte az egyiptomit. 25 Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg. 26 Másnap éppen veszekedtek, amikor megjelent közöttük, békességre intette őket, és ezt mondta: Férfiak, testvérek vagytok, miért bántjátok egymást? 27 De aki bántalmazta felebarátját, elutasította őt, és ezt mondta: Ki rendelt fölénk téged fejedelemmé és bíróvá? 28 Talán meg akarsz ölni bennünket, mint ahogyan tegnap megölted az egyiptomit? 29 Mózes ezt a beszédet meghallva elmenekült, és jövevény lett Midján földjén, ahol két fia született. 30 Negyven esztendő elteltével a Sínai-hegy pusztájában megjelent neki egy angyal csipkebokor tűzének lángjában. 31 Amikor Mózes meglátta, csodálkozott a látomáson, de amint feléje tartott, hogy megnézze, megszólalt az Úr hangja: 32 Én vagyok a te atyáid Istene, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene. Mózes megrémült és nem mert odanézni; 33 az Úr pedig ezt mondta: Oldd le a sarut a lábadról, mert ez a hely, amelyen állsz, szent föld. 34 Látván láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam sóhajtozását, le is szálltam, hogy megszabadítsam őket. És most jöjj, elküldelek Egyiptomba. 35 Ezt a Mózeszt, akit megtagadtak, amikor ezt mondták: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? - ezt küldte el az Isten fejedelmül és szabadítóul az angyal által, aki megjelent neki a

csipkebokorban. 36 Ez hozta ki őket, ez tett csodákat és jeleket Egyiptom földjén, a Vörös-tengeren és a pusztában negyven esztendeig. 37 Ez az a Mózes, aki azt mondta Izráel fiainak: Prófétát támaszt nektek az Isten testvéreitek közül, hozzám hasonlót. 38 Ez az, aki ott volt a gyülekezet előtt a pusztában atyáink és az angyal között, aki szólt hozzá a Sínai-hegyen: ő vette át az élő igéket, hogy átadja nekünk. 39 Neki nem akartak engedelmessé válni atyáink, hanem elutasították maguktól, és visszafordultak szívükben Egyiptom felé, 40 amikor ezt mondták Áronnak: Készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak, mert ezzel a Mózesrel, aki minket kivezetett Egyiptom földjéről, nem tudjuk, mi történt. 41 Elkészítették a borjút azokban a napokban, és áldozatot vittek a bálványnak, és gyönyörködtek kezük munkájában. 42 Isten pedig elfordult tőlük, és kiszolgáltatta őket arra, hogy imádják az ég csillagseregét, ahogyan meg van írva a próféták könyvében: Véres- és égőáldozatot hoztál-e nekem negyven esztendeig a pusztában, Izráel háza? 43 Sőt inkább hordoztátok a Molok sátorát és a Romfa isten csillagát, azokat a képeket, amelyeket készíttetek, hogy leboruljatok előttük. Száműzlek ezért titeket Babilonon túlra." 44 A Bizonyság sátora ott volt atyáinknál a pusztában, amint parancsolta az, aki azt mondta Mózesnek, hogy készítse el arra a mintára, amelyet látott. 45 Ezt átvették atyáink, és behozták Józsuéval, amikor elfoglalták a pogányok földjét, akiket kiűzött az Isten atyáink elől. Így volt ez egészen Dávid idejéig. 46 Dávid pedig kegyelmet talált az Isten színe előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson Jákób Istenének, 47 de Salamon épített neki házat. 48 A Magasságos azonban nem emberkéz alkotásaiban lakik, ahogyan a próféta mondja: 49 A menny az én királyi trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. Miféle házat építhetnél nekem - mondja az Úr; vagy hol van az én nyugalom helye? 50 Nem az én kezem alkotta-e mindezt? 51 Ti kemény nyakú, körülmetéletlen szívű és fülű emberek, mindig ellene szegültök a Szentléleknek, atyáitokhoz hasonlóan ti is. 52 A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? Meg is ölték azokat, akik megjövendölték az Isten eljövételét. Most pedig az ő árulóivá és gyilkosaivá lettetek ti, 53 akik bár angyalok közvetítésével kaptátok a törvényt, mégsem tartottátok meg."

54 Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. 55 Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felül áll. 56 Ekkor így szólt: "Íme, látom az eget megnyílni, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felül áll." 57 Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak; 58 azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. 59 Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: "Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!" 60 Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: "Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!" És amikor ezt mondta, meghalt.

ApCsel. 8.

1 Saul pedig egyetértett István kivégzésével. Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén. 2 Kegyes férfiak azonban eltemették Istvánt, és nagy siratást tartottak felette. 3 Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket.

4 Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét. 5 Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust. 6 A sokaság egy szívvel és egy lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. 7 A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult, 8 és nagy öröm volt abban a városban. 9 Már régebben élt abban a városban egy Simon nevű férfi, aki varázslással foglalkozott, és ámulatba ejtette Samária népét, mert valami igen nagynak állította magát. 10 A város apraja-nagyja hallgatott rá, és azt mondták: "Ő az Isten Hatalmasnak nevezett ereje." 11 Hallgattak rá, mert varázslásával már jó ideje ámulatban tartotta őket. 12 De amikor hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot hirdette, megkeresztelkedtek; férfiak és nők egyaránt. 13 Simon maga is hívő lett, majd miután megkeresztelkedett, Fülöp mellé szegődött, és amikor látta, hogy jelek és nagy csodák történnek, egészen elámult. 14 Amikor meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. 15 Ők lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában, 16 mert még egyikükre sem szállt rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. 17 Akkor rájuk tették a kezüket, és részesültek a Szentlélek ajándékában. 18 Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzel való érintéssel adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik, 19 és így szólt: "Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket." 20 Péter azonban ezt mondta neki: "Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! 21 Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt. 22 Térj meg tehát e gaszágodból, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. 23 Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél." 24 Simon így válaszolt: "Könyörögjetek értem az Úrhoz, hogy semmi se szálljon rám abból, amit mondtatok." 25 Ők pedig bizonyosságot tettek, és hirdették az Úr igéjét, azután visszaindultak Jeruzsálem felé; és közben sok samáriai faluban hirdették az evangéliumot.

26 Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: "Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen." 27 Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, 28 visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. 29 Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: "Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz." 30 Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: "Érted is, amit olvasol?" 31 Erre az így válaszolt: "Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?" És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. 32 Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: "Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. 33 A megaláztatásért elvételéről az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről." 34 Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: "Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?" 35 Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. 36 Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: "Íme, itt a víz! Mi akadályozza meg, hogy megkeresztelkedjem?" 37 (Ezt mondta neki Fülöp: "Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet." Ő pedig így válaszolt:

"Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.") 38 Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és szálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt. 39 Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján. 40 Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézaréába nem ért.

ApCsel. 9.

1 Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, 2 és levelet kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. 3 Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, 4 és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: "Saul, Saul, miért üldözöl engem?" 5 Ő pedig megkérdezte: "Ki vagy, Uram?" Az így válaszolt: "Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. 6 De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned." 7 A vele utazó férfiak pedig szóltanul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. 8 Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de egyáltalán nem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, 9 és ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott. 10 Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: "Anániás!" Ő így válaszolt: "Íme, itt vagyok, Uram." 11 Az Úr pedig így szólt hozzá: "Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tarzuszinak neveznek: mert íme, imádkozik, 12 és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson." 13 Anániás így válaszolt: "Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, 14 és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet." 15 Ezt mondta neki az Úr: "Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevedet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. 16 Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért." 17 Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: "Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel." 18 És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, 19 majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, 20 és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia. 21 Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: "Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?" 22 De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. 23 Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. 24 Saulnak azonban tudomására jutott a merénylet terve. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék; 25 de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban. 26 Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. 27 Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében. 28 Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. 29 Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, ezek pedig arra készülődtek, hogy végeznek vele. 30 Amikor azonban megtudták ezt az atyafiak, levitték őt Cézaréába, és elküldték Tarzuszba.

31 Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt: eközben épült, az Úr félelmében járt, és a Szentlélek segítségével számban is gyarapodott. 32 Amikor Péter valamennyi gyülekezetet végigjárta, eljutott a Liddában lakó szentekhez is. 33 Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc éve feküdt az ágyban bénultan. 34 Péter így szólt hozzá: "Éneász, meggyógyít téged Jézus Krisztus. Kelj fel, és magad vesd be az ágyadat!" És azonnal felkelt. 35 Lidda és Sáron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz. 36 Joppéban volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti: Dorkász, vagyis Zerge. Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. 37 Éppen

azokban a napokban megbetegedett, és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában. 38 Mivel Lidda közel volt Joppéhoz, a tanítványok, akik meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: "Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!" 39 Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, sírtak és mutogatták azokat az ingeket és ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. 40 Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordulva ezt mondta: "Tábita, kelj fel!" Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. 41 Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él. 42 Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban. 43 Péter pedig több napig Joppében maradt egy Simon nevű tímárnál.

ApCsel. 10.

1 Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. 2 Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez. 3 Ő egyik délután három óra tájban látomásban tisztán látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és megszólítja: "Kornéliusz!" 4 Ő pedig rátekintett, és megrémülve kérdezte: "Mi az, Uram?" Erre az angyal ezt mondta neki: "Imádságaid és alamizsnáid emlékeztetőül feljutottak az Isten elé. 5 Most azért küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz azt a Simont, akit Péternek is hívnak. 6 Ő egy Simon nevű tímár vendége, akinek a háza a tengerparton van." 7 Miután az angyal, aki vele beszélt, eltűnt, előhívott két szolgát, és egy istenfélő katonát azok közül, akik állandóan mellette voltak. 8 Ezeknek mindent elmondva elküldte őket Joppéba. 9 Másnap, amíg ők úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. 10 Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, 11 és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. 12 Benne volt ebben a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. 13 Ekkor hang hallatszott: "Kelj fel, Péter, öld és egyél!" 14 Péter azonban így szólt: "Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant." 15 De másodszor is szólt hozzá a hang: "Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak." 16 Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe.

17 Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapu előtt, 18 és bekiáltva érdeklődtek, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. 19 Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: "Íme, három férfi keres téged: 20 kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!" 21 Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk: "Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt?" 22 Azok így feleltek: "Kornéliusz százados, igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyoságot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házába, és hallgassa meg, amit te mondasz." 23 Erre Péter behívta, és vendégül látta őket.

Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan. 24 A következő napon megérkeztek Cézareába, Kornéliusz pedig összegyűjtötte rokonait és legjobb barátait, és úgy várta őket. 25 Amint Péter be akart lépni, Kornéliusz eléje ment, lábához borult, és imádni akarta. 26 Péter azonban felemelte, és így szólt hozzá: "Állj fel, én is ember vagyok!" 27 Amikor beszélgetve bement vele, sok embert talált ott összegyűlve. 28 Ekkor így szólt hozzájuk: "Tudjátok, hogy tiltott dolog zsidó embernek idegennel kapcsolatot tartania, vagy hozzá bemenni. De nekem Isten megmutatta, hogy egyetlen embert se mondjak szentségtelennek vagy tisztátalannak. 29 Ezért el is jöttem vonakodás nélkül, amikor értem küldtetek. Most pedig hadd kérdezzem meg: miért küldtetek értem?" 30 Ekkor Kornéliusz így szólt: "Négy nappal ezelőtt körülbelül ebben az órában, délután három órakor imádkoztam, és íme, egy férfi állt meg előttem fénylő ruhában; 31 és azt mondta: Kornéliusz, imádságod meghallgatásra talált, és alamizsnáidról megemlékeztek az Isten előtt. 32 Küldj el tehát Joppéba, és hívasd át Simont, akit Péternek is hívnak. Ő Simon tímár házában van megszállva a tengerparton. 33 Nyomban elküldtem tehát hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr." 34 Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: "Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, 35 hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik. 36 Ezt az ígét küldte Izrael fiainak,

amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura! 37 Ti tudjátok, mi történt, kezdve Galileától az egész Júdeában, az után a keresztség után, amelyet János hirdetett: 38 A názáreti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akik az ördög igájában vergődtek, mert az Isten volt vele. 39 Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit ő tett a zsidók tartományában és Jeruzsálemben. Őt azonban fára feszítve megölték; 40 de az Isten harmadnapon feltámasztotta őt, és megadta neki, hogy láthatóan megjelenjék; 41 de nem az egész népnek, hanem csak azoknak a tanúknak, akiket előre kiválasztott erre az Isten: minékünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból. 42 És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot arról, hogy ő Istentől rendelt bírója élőknek és holtaknak. 43 Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer." 44 Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az ígét. 45 És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka. 46 Hallották ugyanis, amint nyelveken szóltak, és magasztalták az Istent. Akkor megszólalt Péter: 47 "Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szentlelket, mint mi?" 48 És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében. Ők pedig megkérték, hogy maradjon náluk néhány napig.

ApCsel. 11.

1 Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában levő testvérek, hogy a pogányok is befogadták az Isten igéjét. 2 Amikor aztán felment Péter Jeruzsálembe, vitatkoztak vele a zsidó származású hívők, ezt mondva neki: 3 "Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük." 4 Ekkor Péter sorjában beszámolt a történekről, és ezt mondta: 5 "Én éppen Joppé városában tartózkodtam, és imádkoztam, amikor révületben látomást láttam: valami nagy lepedőhöz hasonló szállt le, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le az égből, és lejött egészen énhozzám. 6 Közelebről megnéztem, és láttam benne a föld négy lábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az ég madarait. 7 Hallottam egy hangot is, amely így szólt hozzám: Kelj fel, Péter, öld és egyél! 8 Én azonban így szóltam: Semmiképpen sem, Uram, mert szentségtelen vagy tisztátalan még soha nem volt a számban. 9 De másodszor is megszólalt a hang az égből: Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak. 10 Ez pedig három ízben történt, azután az egész felemelkedett újra az égbe. 11 És íme, abban a pillanatban három férfi állt meg az előtt a ház előtt, amelyben voltam, akiket Cézáreából küldtek hozzám. 12 A Lélek pedig azt mondta nekem: menj velük, és ne tégy semmilyen különbséget. Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk annak a férfiúnak a házába. 13 Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: 14 aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe. 15 Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszáll rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. 16 Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. 17 Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?" 18 Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent, és így szóltak: "Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre." 19 Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, de senki másnak nem hirdették az igét, csak a zsidóknak. 20 Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor ők eljutottak Antiókhiaiba, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust. 21 És az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz. 22 Ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezet fülébe, ezért kiküldték Barnabást Antiókhiaiba. 23 Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban; 24 mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. 25 Barnabás azután elment Tarzuszba, hogy felkeresse Sault. Amikor megtalálta, magával vitte Antiókhiaiba. 26 Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antiókhiaiban nevezték először kereszttyéneknek. 27 Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhiaiba. 28 Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. 29 A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. 30 Ezt meg is tették, és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet elöljáróihoz.

ApCsel. 12.

1 Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. 2 Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. 3 Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. 4 Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni. 5 Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.

6 Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincssel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. 7 És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: "Kelj fel gyorsan!" Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. 8 Ezt mondta neki az angyal: "Övedd fel magadat, és kösd fel sarudat!" Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: "Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem!" 9 Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. 10 Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. 11 Ekkor Péter magához tért, és így szólt: "Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt." 12 Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak. 13 Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az? 14 Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. 15 De azok azt mondták: "Elment az eszed!" Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: "Az ő angyala az!" 16 Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak. 17 Akkor intett nekik a kezével, hogy hallgassanak, és elbeszélte nekik, hogyan vezette ki az Úr a börtönből, és így szólt: "Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek!" Azután kiment, és más helyre távozott. 18 Amikor megvirradt, nem csekély riadalom támadt a katonák között, hogy vajon mi történt Péterrel. 19 Heródes pedig kerestette őt, és amikor nem találta, kivallatta az őrséget, és megparancsolta, hogy vessék börtönbe őket. Aztán lement Júdeából Cézareába, és ott tartózkodott.

20 Heródes ellenséges indulattal volt a tírusziak és szidóniak iránt. De azok egy akarattal eljöttek hozzá, és miután megnyerték Blásztuszt, a király kamarását, békét kértek, mivel tartományukat a királyéból élelmezték. 21 Egy kitűzött napon Heródes felöltözött királyi ruhába, és a trónjára ülve beszédet intézett hozzájuk. 22 A nép pedig felkiáltott: "Isten hangja ez, és nem emberé!" 23 Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férgék emésztették meg, így pusztult el. 24 Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt. 25 Barnabás és Saul, miután elvégezték szolgálatukat, visszatértek Jeruzsálemből, és magukkal vitték Jánost, akit Márknak is hívtak.

ApCsel. 13.

1 Antiókiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. 2 Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: "Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket." 3 Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való érintés után elbocsátották őket.

4 Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. 5 Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs. 6 Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig, találkoztak egy zsidó mágussal és álprófétával, akinek Barjézus volt a neve. 7 Ez közel állott Szergiusz Paulusz helytartóhoz, aki értelmes ember volt. Ő magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta az Isten igéjét. 8 De Elimás, a varázsló - neve ugyanis ezt jelenti -, szembeszállt velük, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. 9 Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, 10 és így szólt: "Te mindenféle csalással és gonossággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az ÚR egyenes útjait? 11 Most íme, az ÚR keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!" Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket. 12 Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.

13 Aztán Pál és kísérei elhajóztak Páfoszból, és eljutottak a pamfiliai Pergébe; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe. 14 Ők pedig továbbmentek Pergéből, és megérkeztek a pizidiai Antiókiába. Itt szombaton elmentek a zsinagógába és leültek. 15 A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói odaküldtek hozzájuk, és azt üzenték nekik: "Atyámfiai, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok." 16 Pál felállt, intett a kezével, és ezt mondta: "Férfiak, izráeliták, akik az Istent féltitek, halljátok! 17 Ennek a népnek, Izráelnek Istene kiválasztotta atyáinkat, és naggyá tette a népet, amikor jövevények voltak Egyiptom földjén, és hatalmas karjával kivezette őket onnan. 18 Aztán közel negyven esztendeig hordozta őket a pusztában. 19 És miután eltörölt hét népet Kánaán földjén, örökségül adta nekik azoknak a földjét. 20 Mindez mintegy négyszázötven évig tartott. Ezután bírakat adott nekik egészen Sámuel prófétáig. 21 Ekkor királyt kértek maguknak, az Isten pedig Sault, a Kís fiát, a Benjámin törzséből való férfit adta nekik negyven esztendőre. 22 Amikor őt elvetette, Dávidot emelte királyukká, akiről bizonyosságot is tett, és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat. 23 Az ő utódai közül támasztotta Isten ígéret szerint Izráelnek üdvözítőül Jézust, 24 miután János előre, még az ő eljövetele előtt hirdette Izráel egész népének, hogy térjenek meg és keresztkeljenek meg. 25 Amikor pedig János bevégezte pályafutását, így szólt: Én nem az vagyok, akinek ti gondoltok engem. Hanem íme, utánam jön az, akinek a saruját sem vagyok méltó leoldani. 26 Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetségének fiai, és a hozzátok csatlakozott istenfélők! Ennek az üdvösségnek az ígéje nekünk küldetett el. 27 De Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismerték fel őt, és a próféták szavait, amelyeket minden szombaton felolvasnak, betöltötték azáltal, hogy elítélték őt. 28 Bár semmiféle halálos büntetésre méltó okot nem találtak benne, mégis azt követelték Pilátustól, hogy öltesse meg. 29 Amikor véghez vitték mindazt, ami meg van írva róla, levették a fáról, és sírba tették. 30 De az Isten feltámasztotta őt a halálból, 31 és ő több napon át megjelent azoknak, akik együtt mentek fel vele Galileából Jeruzsálembe, és akik most az ő tanúi a nép előtt. 32 Mi is hirdetjük nektek, hogy azt az ígéretet, amelyet az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk, az ő gyermekeiknek, amikor feltámasztotta Jézust. 33 Ahogyan meg van írva a második zsoltárban is: Fiam vagy te, ma nemzettelek. 34 Azt pedig, hogy feltámasztotta őt

a halálból, és többé nem fog visszatérni az elmúlásba, így mondta meg: Nektek váltom be a Dávidnak tett biztos, szent ígéreteket. 35 Ezért más helyen is így szól: Nem engeded, hogy a te Szented elmúlást lásson. 36 Mert miután Dávid a maga nemzedékében, az Isten akarata szerint szolgált, meghalt, és eltemették atyái mellé, tehát elmúlást látott. 37 Akit azonban az Isten feltámasztott, az nem látott elmúlást. 38 Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiak, férfiak, hogy őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, 39 és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, őáltala mindenki megigazul, aki hisz. 40 Vigyázzatok tehát, hogy be ne következzen az, amit megmondott az Úr a próféták által: 41 Lássátok meg, ti gúnyolódók, és ámuljatok el, és semmisüljete meg, mert olyasmit viszek véghez napjaitokban, amelyet el sem hinnétek, ha valaki elbeszelné nektek." 42 Amikor pedig mentek kifelé, kérték őket, hogy a következő szombaton is hirdessék nekik ezeket a dolgokat. 43 Miután szétoszlott a gyülekezet, sokan követték a zsidók és az istenfélő prozeliták közül Pált és Barnabást, akik szóltak hozzájuk, és biztatták őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében. 44 A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr igéjét. 45 Amikor meglátták a zsidók a sokaságot, elteltek irigységgel, és káromolva ellene mondtak Pál beszédének. 46 Ekkor Pál és Barnabás bátran ezt mondta: "Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk. 47 Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig." 48 Ennek hallatára örvendeztek a pogányok, és magasztalták az Úr igéjét, és akik az örök életre választottak, mindnyájan hívővé lettek. 49 Az Úr igéje pedig elterjedt az egész tartományban. 50 De a zsidók felingerelték ellenük a tekintélyes istenfélő asszonyokat és a város előkelőit, üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket határukból. 51 Ők pedig lerázták lábuk porát ellenük, és elmentek Ikóniumba. 52 A tanítványok azonban megteltek örömmel és Szentlélekkel.

ApCsel. 14.

1 Ikóniumban történt, hogy együtt mentek be a zsidók zsinagógájába, és úgy szóltak, hogy a zsidókból is, a görögökből is igen sokan lettek hívővé. 2 De azok a zsidók, akik nem hittek, felingerelték és megharagították a pogányokat a testvérek ellen. 3 Mégis elég sok időt töltöttek ott, és bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez. 4 A város népe azonban meghasonlott, és némelyek a zsidókkal, mások meg az apostolokkal tartottak. 5 De a pogányok és zsidók vezetőikkel együtt összefogtak, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket. 6 Ők azonban ezt megtudva elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe és a környékre, 7 és ott hirdették az evangéliumot. 8 Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. 9 Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. 10 Ezért hangosan így szólt hozzá: "Állj a lábaidra egyenesen!" Ekkor az talpra ugrott, és járt. 11 Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: "Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!" 12 Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. 13 Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. 14 Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, 15 és így kiáltottak: "Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. 16 Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, 17 bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótévők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet." 18 Így szóltak, és nagy nehezen lebeszélték a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik. 19 Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. 20 De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe. 21 Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhába. 22 Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. 23 Miután pedig gyülekezetenként előljárókat választottak nekik, bőjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek. 24 Azután Pizidián áthaladva eljutottak Pamfiliába, 25 hirdették az ígét Pergében, és lementek Attáliába. 26 Innen Antiókhába hajóztak, ahonnan az Isten kegyelmébe ajánlva indították el őket a most elvégzett munkára. 27 Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre. 28 Aztán elég sok időt töltöttek ott a tanítványokkal.

ApCsel. 15.

1 Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket: "Ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek." 2 Mivel pedig Pálnak és Barnabásnak nem kis viszálya és vitája támadt velük, úgy rendelkeztek, hogy ebben a vitás ügyben Pál, Barnabás és néhányan mások is menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe. 3 Miután a gyülekezet útnak indította őket, áthaladtak Fönícián és Samárián, elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek minden testvérnek. 4 Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, örömmel fogadták őket az apostolok és a vének, ők pedig elbeszélték, mi mindent tett velük Isten. 5 Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívökké, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.

6 Összegyűltek tehát az apostolok és a vének, hogy tanácskozzanak ebben az ügyben. 7 Amikor nagy vita támadt, Péter felállt, és így beszélt hozzájuk: "Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy régtől fogva engem választott ki Isten közületek, hogy az én számból hallják a pogányok az evangélium igéjét, és higgyenek. 8 A szíveket ismerő Isten pedig bizonyosságot tett mellettük, amikor éppen úgy megadta nekik is a Szentlelket, mint ahogyan nekünk, 9 és nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük, mert hit által megtisztította szívüket. 10 Most tehát miért kísértitek azzal Istent, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elhordozni? 11 Ellenben abban hiszünk, hogy mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk. Éppen úgy, mint ők."

12 Ekkor elcsendesedett az egész gyűlés, és meghallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között. 13 Amikor elhallgattak, megszólalt Jakab, és ezt mondta: "Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg! 14 Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének. 15 És ezzel egyeznek a próféták szavai, ahogyan meg van írva: 16 Ezután visszatérek, és felépítem Dávid leomlott sátorát, romjait is felépítem, és helyreállítom,

17 hogy keresse az emberek maradéka az Urat, és mindazok a pogányok, akik között elhangzik az én nevem. Így szól az Úr, aki ezt véghezviszi,

18 és aki ezt öröktől fogva tudja. 19 Ezért én úgy gondolom: ne terheljük meg azokat a pogányokat, akik megtérnek Istenhez, 20 hanem rendeljük el nekik, hogy tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől. 21 Mert Mózesnek ősidőktől fogva minden városban megvannak a hirdetői, hiszen a zsinagógákban minden szombatol olvassák őt."

22 Akkor az apostolok és a vének, az egész gyülekezettel együtt, jónak látták; hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül és elküldjék őket Pállal és Barnabással Antiókiába: mégpedig Júdást, akit Barsabbásnak hívtak, és Szilászt, akik vezető emberek voltak a testvérek között. 23 Ezt a levelet küldték velük: "Mi, az apostolok és a vének, a ti testvéreitek, az antiókhiai, szíriai és ciliciai pogány származású testvéreknek üdvözlésünket küldjük! 24 Mivel meghallottuk, hogy közülnök egyesek megzavartak titeket, és szavaikkal feldúlták lelketeket - pedig mi nem adtunk nekik megbízást -, 25 egymás között egyetértésre jutva, jónak láttuk, hogy férfiakat válasszunk és küldjünk hozzátok a mi szeretett Barnabásunkkal és Pálunkkal, 26 olyan emberekkel, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. 27 Elküldtük tehát Júdást és Szilászt, hogy ők tudtotokra adják ugyanazt élőlőszóval. 28 Mert a Szentlélek jónak látta, és vele együtt mi is úgy láttuk jónak, hogy ne tegyünk több terhet rátok annál, ami föltétlenül szükséges: 29 hogy tartózkodjatok a bálványáldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól. Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek. Legyetek egészségesben!" 30 Ők tehát, miután útnak indították őket, le is mentek Antiókiába, összehívták az egész gyülekezetet,

és átadták a levelet. 31 Amikor felolvasták, megörültek a bátorításnak. 32 Júdás és Szilász, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel buzdították és erősítették a testvéreket. 33 Azután ott időztek még egy darabig, majd békességgel elbocsátották őket a testvérek azokhoz, akik küldték őket. 34 (De Szilász jónak látta, hogy ott maradjon.) 35 Pál és Barnabás pedig Antiókiában tartózkodott többekkel együtt, tanítva és hirdetve az Úr igéjét.

36 Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: "Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?" 37 Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. 38 Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. 39 Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. 40 Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult; 41 bejárta Szíriát és Ciliciát, és erősítette a gyülekezeteket.

ApCsel. 16.

1 Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, 2 akiről dicsérőleg szóltak a lisztrai és ikóniumi testvérek. 3 Pál őt magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt. 4 Amikor végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének hoztak, hogy tartsák meg azokat. 5 A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban.

6 Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. 7 Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. 8 Erre Mízián áthaladva lementek Tróászba. 9 Egy éjjeli látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: "Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!" 10 A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

11 Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrakéba mentünk, másnap meg Neápolisba, 12 onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. 13 Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. 14 Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. 15 Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: "Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!" És kért bennünket. 16 Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak. 17 Követte Pált és minket, és így kiáltott: "Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!" 18 Ezt több napon át is művelte. Pált azonban bosszantotta ez. Ezért megfordult, és ezt mondta a léleknek: "Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!" És az még abban az órában kiment belőle. 19 Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főtérre hurcolták őket. 20 Azután az előjárók elé vezették őket, és ezt mondták: "Ezek az emberek felforgatták városunkat. 21 Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk." 22 Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előjárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. 23 Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. 24 Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. 25 Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. 26 Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. 27 Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. 28 Pál azonban hangosan rákiáltott: "Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk!" 29 Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; 30 majd kivezette őket, és ezt kérdezte: "Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?" 31 Ők pedig így válaszoltak: "Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!" 32 Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. 33 Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. 34 Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és

örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben. 35 Amikor megvirradt, elküldték az előjárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: "Bocsásd szabadon azokat az embereket!" 36 A börtönőr nyomban tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: "Az előjárók ide küldtek, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel!" 37 Pál azonban így szólt hozzájuk: "Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt nem, hanem jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!" 38 A törvényszolgák pedig jelentették ezt a dolgot az előjáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek, 39 elmentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. 40 Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd eltávoztak.

ApCsel. 17.

1 Miután áthaladtak Amfipoliszon és Apollónián, Thesszalonikába értek, ahol zsinagógájuk volt a zsidóknak. 2 Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk, és három szombaton is vitába szállt velük az Írások alapján. 3 Megmagyarázta és bizonyította nekik, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és fel kellett támadnia a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek. 4 Néhányan hívőkké lettek közülük, csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz, ugyanúgy igen sok istenfélő görög is, valamint sok előkelő asszony. 5 Ez irigységgel töltötte el a zsidókat, ezért maguk mellé vettek a piaci csavargók közül néhány hitvány embert, csődületet támasztottak, és fellármázták a várost; felvonultak Jázon házához, és ki akarták vezetni Pálékat a népgyűlés elé. 6 Amikor nem találták ott őket, Jázont néhány testvérrel együtt a város elöljárói elé hurcolták, és így kiáltoztak: "Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek. 7 Jázon befogadta őket, holott ezek mind a császár parancsai ellen cselekszenek, mivel mást tartanak királynak: Jézust." 8 Ezzel fel is izgatták a sokaságot és a város elöljáróit, akik ezt hallották. 9 Amikor azonban kezességet kaptak Jázontól és a többiektől, elbocsátották őket. 10 A testvérek pedig még akkor éjjel elküldték Pált Szilásszal együtt Béreába. Amikor megérkeztek, bementek a zsidók zsinagógájába. 11 Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, teljes készséggel fogadták az ígét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok. 12 Sokan hittek tehát közülük, sőt még a tekintélyes görög asszonyok és férfiak közül sem kevesen. 13 De amint megtudták a thesszalonikai zsidók, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten ígétét, odajöttek és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot. 14 Ám akkor a testvérek azonnal továbbküldték Pált, hogy menjen a tengerig. Szilász és Timóteus azonban ott maradt. 15 Pált pedig elvitték kísérői egészen Athénig, majd visszatértek azzal az utasítással, hogy Szilász és Timóteus minél hamarabb menjen hozzá. 16 Miközben Pál Athénben várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal. 17 Nap mint nap vitázott a zsinagógában a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel; a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált. 18 Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: "Mit akarhat ez a fecsegő mondani?" Mások ezt mondták: "Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője", mivel Jézust és a feltámadást hirdette. 19 Ekkor megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: "Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? 20 Mert, amint halljuk, idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő; szeretnénk tehát megérteni, hogy miről is van szó." 21 Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak. 22 Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: "Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, 23 mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. 24 Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, 25 nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent. 26 Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, 27 hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyikünktől sem; 28 mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony, az ő nemzetsége vagyunk. 29 Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az

istenség. 30 A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. 31 Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból." 32 Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: "Majd meghallgatunk erről máskor is." 33 Pál ezután eltávozott közülük. 34 Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dioniziosz is, egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások.

ApCsel. 18.

1 Ezek után Pál eltávozott Athénből, és Korinthusba ment. 2 Ott találkozott egy Akvila nevű pontuszi származású zsidóval, aki nemrég jött Itáliából, feleségével, Priscillával, mivel Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából. Pál csatlakozott hozzájuk, 3 és mivel ugyanaz volt a mestersége, náluk lakott, együtt is dolgozott velük; ők ugyanis sátorkészítő mesterek voltak. 4 Szombatoként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket. 5 Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus. 6 Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: "Véreték a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek." 7 Ekkor eltávozott onnan, és egy Titusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. 8 Kriszpusz, a zsinagógai előjáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt; és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek. 9 Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: "Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: 10 mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban." 11 Erre ott maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük az Isten igéjét. 12 Amikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték, 13 és így szóltak: "Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módra tiszteljék az Istent." 14 Amikor azonban Pál szólásra akarta nyitni a száját, Gallió ezt mondta a zsidóknak: "Ha valami törvénytelenesről vagy súlyos bűntetről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket. 15 Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van közöttetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni." 16 Aztán kiutasította őket a törvényszék elől. 17 Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, a zsinagógai előjárót, és ütlegelték a törvényszék előtt; de Gallió mit sem törődött ezzel. 18 Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és Szíriába hajózott Priscillával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt. 19 Efezusba érve elvált tőlük, maga pedig bement a zsinagógába, és vitázott a zsidókkal. 20 Amikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt rá hajlandó, 21 hanem búcsút vett tőlük, és ezt mondta: "Ismét visszatérek hozzátok, ha az Isten úgy akarja." Aztán elhajózott Efezusból. 22 Miután Cézareába érkezett, felment, köszöntötte a gyülekezetet, azután lement Antiókiába. 23 Ott időzött egy darabig, majd útra kelt, sorra végigjárta Galácia vidékét és Frígiát, erősítve valamennyi tanítványt. 24 Eközben Efezusba érkezett egy Apollós nevű alexandriai származású zsidó férfi, aki ékesen szóló és az Írásokban jártas ember volt. 25 Ő már tanítást kapott az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, de csak János keresztségét ismerte. 26 Igen bátran kezdett beszélni a zsinagógában is. Amikor meghallgatta őt Akvila és Priscilla, maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját. 27 Amikor pedig át akart menni Akhájába, a testvérek biztatták, és írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Amikor megérkezett, nagy segítségükre volt azoknak, akik a kegyelem által hívőkké lettek. 28 Mert erélyesen cáfolta a zsidókat, és a nyilvánosság előtt bizonyította az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus.

ApCsel. 19.

1 Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, elérkezett Efezusba. Mikor ott néhány tanítványra talált, 2 így szólt hozzájuk: "Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?" Ők így feleltek: "Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek." 3 Ezután megkérdezte tőlük: "Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?" "A János kerestségével" - válaszolták ezek. 4 Pál ekkor így szólt: "János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban." 5 Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. 6 És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyszólván különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak. 7 Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak. 8 Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól. 9 Amikor pedig egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított. 10 Ez két éven át tartott, úgyszólván azok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök. 11 Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; 12 úgyszólván még a testén levő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük. 13 Erre a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan, hogy a gonosz lelkektől megszállottak felett kimondják az Úr Jézus nevét. Így szóltak: "Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál hirdet!" 14 Egy Szkéva nevű zsidó főpap hét fia is ezt tette. 15 A gonosz lélek azonban visszafelelt, és azt mondta nekik: "Jézust ismerem, Párról is tudok, de ti kik vagytok?" 16 Az az ember pedig, akiben a gonosz lélek volt, rájuk ugrott, legyűrte őket, és fölélük kerekedett, úgyszólván meztelenül és sebesülten futottak ki abból a házból. 17 Tudomására jutott ez minden Efezusban lakó zsidónak és görögnek, úgyszólván félelem szállta meg mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét. 18 A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszéltek ilyenféle mesterkedéseiket. 19 Azok közül sokan, akik a varázslást űzték, összehordták könyveiket, és mindenki szeme láttára elégették. Mikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. 20 Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött. 21 Amikor mindez megtörtént, Pál elhatározta a Lélek által, hogy Macedóniát és Akháját bejárva, Jeruzsálembe megy. Így szólt: "Miután ott már voltam, Rómát is meg kell látnom." 22 Elküldött Macedóniába kettőt azok közül, akik neki szolgáltak, Timóteust és Erásztoszt; ő pedig egy ideig Ázsiában maradt. 23 Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt. 24 Mert egy ötvös, név szerint Demeter, ezüsből kis Artemisz-templomokat készített, és ezáltal nem csekély keresetbe juttatta a mestereket. 25 Ez az ember összegyűjtötte a mestereket, valamint a hasonló foglalkozásúakat, és így szólt hozzájuk: "Férfiak, tudjátok, hogy ebből a keresetből származik a mi jólétünk. 26 De látjátok, és halljátok, hogy nemcsak Efezusban, hanem szinte az egész Ázsiában nagy tömeget nyert meg és vezetett félre ez a Pál, aki azt mondja, hogy amiket emberkéz alkot, azok nem istenek. 27 Nemcsak az a veszély fenyeget azonban, hogy ez a mesterség csődbe jut, hanem az is, hogy a nagy istennőnek, Artemisznek a templomát is semmibe veszik, és így ő, akit egész Ázsia és az egész földkerekség tisztel, el fogja veszteni dicsőségét." 28 Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek, és így kiáltoztak: "Nagy az efezusi Artemisz!" 29 A zűrzavar kiterjedt az egész városra. Majd megragadva a macedón Gájuszt és Arisztarkhoszt, Pál útítársait, egy akarattal a színházba rohantak. 30 Pál is be akart menni a népgyűlésbe, de őt nem engedték a tanítványok. 31 Néhány ázsiai főtisztviselő, aki barátja volt, szintén üzent neki, és kérte, hogy ne menjen el a színházba. 32 Ott pedig az egyik ezt, a másik azt kiáltozta; a gyűlés ugyanis zűrzavarba torkolott, és a legtöbben azt sem tudták, miért jöttek össze.

33 A tömegből a zsidók Sándort állították az emelvényre, őt előre küldve, aki azután kezével intve védőbeszédet akart mondani a népgyűlés előtt. 34 De amikor felismerték, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindenből, és ezt lehetett hallani mintegy két órán át: "Nagy az efezusi Artemisz!" 35 Végre a város jegyzője lecsendesítette a sokaságot, és így szólt: "Efezusi férfiak, van-e olyan ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa a nagy istennő, Artemisz templomának, és az ő égből leszállt képének az őrizője? 36 Mivel tehát ezt senki nem vitathatja, nyugodjatok meg, és ne kövessetek el semmiféle meggondolatlanságot. 37 Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik nem templomrablók, és nem is káromolják a mi istennőnket. 38 Ha tehát Demeternek és a hozzá tartozó mestereknek panaszuk van valaki ellen, vannak törvénykezési napok, és vannak helytartók, pereljenek ott egymással. 39 Ha pedig ezenkívül van valami kívánságotok, a törvényes népgyűlésen azt is el lehet intézni. 40 Mert így is az a veszély fenyeget minket, hogy lázadással vádolnak a mai nap miatt; nincs ugyanis semmiféle oka, amellyel meg tudnánk magyarázni ezt a csődületet." Ezeket mondva feloszlatta a gyűlést.

ApCsel. 20.

1 Miután megszűnt a zavargás, magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elköszönve tőlük elindult Macedóniába. 2 Bejárta annak tartományait, számos beszédben intette őket, majd elment Görögországba. 3 Három hónapig tartózkodott ott, mivel azonban a zsidók merényletet terveztek ellene, amikor hajóra akart szállni Szíria felé, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza. 4 Elkísérte őt a béreai Szópatér, Pirrosz fia, a thesszalonikaiak közül pedig Arisztarkhosz és Szekundusz, a derbéi Gájusz és Timóteus, valamint az ázsiai Tükhikosz és Trofimosz. 5 Ezek előre mentek, és Tróászban vártak rájuk. 6 Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után elhajóztunk Filippiből, és öt nap múlva érkezünk hozzájuk Tróászba, ahol hét napot töltöttünk.

7 A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. 8 Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. 9 Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. 10 Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: "Ne zajongjatok, mert a lelke benne van." 11 Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. 12 A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

13 Mi pedig előre mentünk, és hajóra szállva Asszoszba utaztunk, hogy ott vegyük fel Pált, mivel így rendelkezett; odáig ugyanis gyalog akart jönni. 14 Amikor aztán Asszaoszban rájuk talált, felvettük a hajóra, és Mitilénébe mentünk. 15 Onnan tovább hajóztunk, és a következő napon eljutottunk Khiosz elé. Másnap befutottunk Számoszba, az ezt követő napon pedig elmentünk Milétoszba. 16 Pál ugyanis már előzőleg úgy döntött, hogy Efezus mellett csak elhajózik, hogy ne kelljen időt töltenie Ázsiában. Sietett, hogy lehetőleg pünkösd napjára Jeruzsálembe érkezzen.

17 Milétoszból azután elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit. 18 Mikor azok megérkeztek hozzá, így beszélt hozzájuk: "Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: 19 szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövéséi miatt értek. 20 Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. 21 Bizonyságot tettem zsidóknak is, meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. 22 És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom; 23 csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyosságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. 24 De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról. 25 És most tudom, hogy közületek, akik között jártam, az Isten országát hirdelve, többé nem látja arcomat senki. 26 Ezért bizonyosságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki véréből tiszta vagyok. 27 Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát. 28 Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett. 29 Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, 30 sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. 31 Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat. 32 Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között. 33 Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam,

34 sőt ti jól tudjátok, hogy a magam szükségleteiről, meg a velem levőkéről ezek a kezek gondoskodtak. 35 Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert ő mondta: Nagyobb boldogság adni, mint kapni." 36 Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott. 37 Ekkor valamennyien nagy sírásra fakadtak, Pál nyakába borultak, és csókolgatták őt. 38 Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszontlátni. Azután kikísérték a hajóhoz.

ApCsel. 21.

1 Amikor elbúcsúztunk tőlük, útnak indultunk, és egyenes irányban haladva Kószba érkeztünk; másnap Rodoszba, onnan pedig Patarába. 2 Ott találtunk egy Föníciába induló hajót: beszálltunk és elhajóztunk. 3 Miután Ciprust megpillantottuk, és bal kéz felől elhagytuk, Szíria felé tartottunk, és Tíruszban kötöttünk ki, mert a hajó ott tette ki a rakományát. 4 Felkerestük a tanítványokat, és ott maradtunk hét napig: ők a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. 5 Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek bennünket feleségükkel és gyermekeikkel még a városon is túl, és a tengerparton térdre esve imádkoztunk. 6 Ezután elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek otthonukba. 7 Hajóutunk végére érve Tíruszból Ptolemaisba jutottunk. Köszöntöttük a testvéreket és ott maradtunk náluk egy napig. 8 Másnap elindultunk, és megérkeztünk Cézareába. Bementünk Fülöp evangélista házába, aki a hét közül való volt, és nála maradtunk. 9 Neki volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak. 10 Több napon át tartózkodtunk ott, miközben lejött Júdeából egy Agabosz nevű próféta. 11 Odajött hozzánk, levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: "Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják." 12 Amikor ezt meghallottuk, a helybeliekkel együtt arra kértük Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. 13 De Pál így felelt: "Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért." 14 Amikor pedig nem hagyta magát meggyőzni, megnyugodtunk és azt mondtuk: "Legyen meg az Úr akarat!" 15 E napok után felkészültünk, és felmentünk Jeruzsálembe. 16 Velünk jött néhány cézárei tanítvány is, akik elvezettek egy régi tanítványhoz, a ciprusi Mnázónhoz, hogy az ő vendégei legyünk.

17 Amikor Jeruzsálembe érkeztünk, örömmel fogadtak a testvérek. 18 Másnap eljött Pál velünk együtt Jakabhoz, ahol a vének is jelen voltak mindnyájan. 19 Köszöntötte őket, majd részletesen elbeszélte, mit tett az Isten a pogányok között az ő szolgálata által. 20 Amikor ezt hallották, dicsőítették az Istent, aztán így szóltak hozzá: "Látod, testvérem, milyen sok ezren vannak a zsidók között, akik hívők, és mindnyájan rajonganak a törvényért. 21 Rólad pedig azt hallottuk, hogy Mózesből való elszakadásra tanítod a pogányok között levő zsidókat, és azt mondd, hogy ne metéljék körül fiaikat, és hogy ne a zsidó szokás szerint éljenek. 22 Mi tehát a helyzet? Mindenképpen híre megy annak, hogy megjöttél. 23 Tedd hát azt, amit mondunk neked. Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat tettek. 24 Vedd magad mellé őket, végezd el velük együtt a tisztulási szertartást, vállalj a költségeiket, hogy megnyírassák a fejüket. Így megtudja mindenki, hogy semmi sem igaz abból, amit hallott, hanem magad is megtartod a törvényt, és aszerint élsz. 25 A pogányokból lett hívőkkel pedig már közöltük azt a határozatunkat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott hústól és a vértől, a megfulladt állattól, és a paráznaságtól." 26 Akkor Pál maga mellé vette ezeket a férfiakat, a következő napon elvégezve velük együtt a tisztulási szertartást, bement a templomba, és bejelentette, hogy mikor telnek le az ő tisztulásának napjai; addig pedig mindegyikükért bemutatják az áldozatot.

27 Amikor végéhez közeledett a hét nap, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták, 28 és így kiáltoztak: "Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelenítette ezt a szent helyet." 29 Néhányan ugyanis látták vele a városban azelőtt az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba. 30 Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsendült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból,

és a kapukat azonnal bezárták. 31 Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem lázong. 32 Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését. 33 Amint az ezredes odaért, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe; majd kérdezősködött, hogy ki ez, és mit követett el. 34 De a tömegből ki ezt, ki azt kiáltotta. Mivel tehát a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba. 35 Amikor pedig a lépcsőhöz ért, valósággal vinniük kellett Pált a katonáknak a tömeg erőszakossága miatt, 36 mert az egész néptömeg követte, és kiáltozott: "Végeztesd ki!" 37 Amikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredeshez: "Szabad valamit mondanom neked?" Az megkérdezte: "Hát te tudsz görögül? 38 Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította és a pusztába vezette a szikáriusok négyezer emberét?" 39 Erre Pál így felelt: "Én Tarzusból való zsidó vagyok, Cilicia eme nevezetes városának polgára. Arra kérek, engedd meg, hogy szóljak a néphez." 40 Miután ő megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek, és amikor nagy csend lett, héber nyelven így kezdett beszélni:

ApCsel. 22.

1 "Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek." 2 Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. Aztán így folytatta: 3 "Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzusban születtem, de ebben a városban növekedtem fel; Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan. 4 E tanítás követőit halálra üldöztem, megkötöztem, és börtönbe juttattam férfiakat is, meg nőket is. 5 Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megkapják büntetésüket. 6 Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. 7 A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? 8 Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. 9 Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. 10 Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. 11 Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba. 12 Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, aki mellett bizonyoságot tesznek az ott lakó zsidók mind, 13 eljött hozzám, elém állt, és így szólt: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. 14 Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról. 15 Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál. 16 Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét. 17 Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem, 18 és láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess, és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te rólam való bizonyoságtételeidet. 19 Erre így szóltam: Uram, ők tudják, hogy én voltam az, aki börtönbe vetettem, és zsinagógáról zsinagógóra járva megverettem a benned hívőket. 20 Amikor pedig kiontották Istvánnak, a te vértanúdnak a véré, magam is ott álltam, helyeseltam az ő megölését, és őriztem azoknak a ruháját, akik megölték. 21 De ő azt mondta nekem: Eredj el, mert én messze küldelek téged, a pogányok közé." 22 Eddig a kijelentésig hallgatták, de akkor így kezdtek kiáltozni: "Töröld el a föld színéről az ilyet, mert nem szabad neki élnie!" 23 Kiáltoztak, ruháikat eldobálták, és port szórtak a levegőbe. 24 Az ezredes elrendelte, hogy vigyék a várba, és meghagyta, hogy korbáccsal vallassák ki: hadd tudja meg, miért kiáltoztak így ellene. 25 Amikor pedig szíjakkal lekötötték, ezt kérdezte Pál az ott álló századostól: "Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?" 26 Amikor ezt meghallotta a százados, az ezredeshez ment, és jelentést tett neki: "Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár." 27 Erre az ezredes odament, és megkérdezte tőle: "Mondd meg nekem: csakugyan római polgár vagy?" Mire ő így felelt: "Az vagyok." 28 Az ezredes erre így szólt: "Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot." Pál ezt mondta: "Én pedig már benne is születtem." 29 Ekkor azonnal félreálltak mellőle azok, akik vallatni akarták. Sőt az ezredes is megijedt, amikor megtudta, hogy római polgár, akit megkötöztetett. 30 Másnap aztán meg akarta tudni a valóságot, hogy mivel vádolják a zsidók, levétette tehát bilincseit, és megparancsolta, hogy jöjjenek össze a főpapok és az egész nagytanács. Ekkor lehozatta Pált, és eléjük állította.

ApCsel. 23.

1 Pál rátekintett a nagytanácsra, és így szólt: "Atyámfiak, férfiak, én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek, mind e mai napig." 2 Anániás főpap ekkor megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon. 3 Pál erre így szólt hozzá: "Megver téged az Isten, te meszelt fal! Itt ülsz, hogy ítélkezz felettem a törvény szerint, mégis a törvény ellenére azt parancsolod, hogy megüssenek?" 4 Erre az ott állók ezt mondták: "Isten főpapját gyalázod?" 5 Pál így válaszolt: "Nem tudtam, atyámfiak, hogy főpap." Mert meg van írva: "Néped fejedelmét ne átkozd!" 6 Mivel pedig Pál tudta, hogy egyik részük a szadduceusok, másik részük pedig a farizeusok közül való, így kiáltott a nagytanács előtt: "Atyámfiak, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia; a halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem." 7 Mihelyt ezt mondta, vita támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a gyűlés véleménye megoszlott. 8 A szadduceusok ugyanis az állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig vallják mindegyiket. 9 Erre nagy kiáltozás támadt, a farizeuspárti írástudók közül néhányan felállva hevesen vitatkoztak, és így szóltak: "Semmi rosszat sem találunk ebben az emberben. Hátha Lélek szólt hozzá vagy angyal?" 10 Mivel a felfordulás egyre nagyobb lett, az ezredes attól félve, hogy Pált széttépik, megparancsolta, hogy a csapat menjen le, ragadja ki őt közülük, és vigye a várba. 11 A következő éjszaka pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: "Bízzál, mert ahogyan bizonytságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonytságot tenned!"

12 Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált. 13 Több mint negyvenen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték. 14 Ezek elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és így szóltak: "Súlyos átokkal köteleztük magunkat, hogy semmi táplálékot sem veszünk magunkhoz, amíg meg nem öljük Pált. 15 Most tehát a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, mintha alaposabban akarnátok kivizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy végezzünk vele, mielőtt ideér." 16 Meghallotta azonban Pál nőtestvérének fia a cselszövést, elment, és a várba bejutva elmondta ezt Pálnak. 17 Pál magához kérette az egyik századost, és ezt kérte tőle: "Ezt az ifjút vezesd el az ezredeshez, mert jelenteni kíván valamit." 18 Az tehát maga mellé vette az ifjút, elvezette az ezredeshez, és ezt mondta: "A fogoly Pál hívatott engem, és megkért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked." 19 Az ezredes kézen fogva félrevonta az ifjút, és megkérdezte tőle: "Mit akarsz nekem jelenteni?" 20 Az pedig így válaszolt: "A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged: vezettesd le Pált holnap a nagytanács elé, mintha valamit pontosabban akarnának megtudni róla. 21 De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfi leselkedik rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is állnak, csak üzenetedet várják." 22 Az ezredes elbocsátotta az ifjút, és meghagyta neki: "Senkinek se szólj arról, hogy ezt jelentetted nekem." 23 Ezután hívatott két századost, és megparancsolta nekik: "Éjszaka kilenc órától fogva állítsatok készenlétbe kétszáz katonát, valamint hetven lovast meg kétszáz lándzsást, hogy induljanak Cézáréába. 24 Adjatok melléjük háttas állatokat is, hogy Pált felültetve biztonságban juttassák el Félix helytartóhoz." 25 Azután levelet írt, amelynek ez volt a tartalma: 26 "Klaudiusz Liziasz a nagyra becsült helytartónak, Félixnek üdvözlétét küldi. 27 Ezt a férfit a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, de csapatommal megjelenve kiszabadítottam, mivel tudomásomra jutott, hogy római polgár. 28 Mivel meg akartam tudni, mivel vádolják, a nagytanácsuk elé vezettem. 29 Megállapítottam, hogy az ő törvényük vitás kérdéseivel kapcsolatban vádolják, de nincs ellene semmiféle halált vagy fogságot érdemlő vád. 30 Mivel pedig jelentették nekem, hogy merénylet készül ez ellen a

férfi ellen, azonnal elküldtem hozzád, és vádlóinak is meghagytam, hogy nálad emeljenek szót ellene." 31 A katonák tehát a kapott parancs értelmében átvették Pált, és elvitték az éjszaka folyamán Antipatriszba. 32 Másnap a lovasokat tovább küldték vele, ők pedig visszatértek a várba. 33 Mikor megérkeztek Cézareába, átadták a levelet a helytartónak, és elébe vezették Pált is. 34 Amikor a helytartó elolvasta a levelet, megkérdezte Páltól, hogy melyik tartományból való; és amikor megtudta, hogy Ciliciából, 35 így szólt: "Akkor foglak kihallgatni, ha vádlóid is megérkeztek." És megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizzék.

ApCsel. 24.

1 Öt nap múlva azután lement Anániás főpap néhány vénnel és egy Tertullusz nevű ügyvéddel, és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen. 2 Amikor behívták, Tertullusz így kezdte vádolni: 3 "Nagy békességet biztosítasz számunkra, nagyra becsült Félix, és üdvös változások történnek népünk javára a te gondoskodásod folytán. Ezt mindenkor és mindenütt teljes hálával ismerjük el. 4 De hogy hosszan ne fárasszalak, kérelek, hallgasd meg rövid beszédünket, jóindulattal. 5 Mi ugyanis megállapítottuk, hogy ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között, és a názáreti irányzat feje. 6 A templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk (és a mi törvényünk szerint akartuk elítélni. 7 Liziász ezredes azonban odajött, és erőszakkal kivette őt a kezünk közül, 8 és azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek). Magad is tudomást szerezhetsz mindarról, amivel vádoljuk, ha őt kihallgatod." 9 Csatlakoztak ehhez a vádhoz a zsidók is, és bizonygatták, hogy mindez valóban így van.

10 Ezután Pál, amikor intett neki a helytartó, hogy beszélhet, így szólt: "Mivel tudom, hogy sok éve vagy már bírása ennek a népnek, nagyobb bizalommal védekezem a magam ügyében. 11 Megtudhatod, hogy nincs több, mint tizenkét napja, hogy feljöttem Jeruzsálembe imádkozni. 12 De nem láttak engem sem a templomban, sem a zsinagógákban, sem a városban bárkivel is vitatkozni vagy a nép között lázadást szítani. 13 Azt sem tudják rám bizonyítani, amivel most vádolnak. 14 De azt megvallom előtted, hogy én a szerint a tanítás szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgálom atyáim Istenének, hogy hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében. 15 És azt remélem Istentől, hogy - amit ők maguk is várnak - lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. 16 Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt. 17 Több év múltán eljöttem népemhez, hogy alamizsnát adjak, és áldozatokat mutassak be. 18 A tisztulási fogadalom teljesítése közben talált rám a templomban néhány Ázsiából való zsidó, nem pedig csődületben vagy lázítás közben. 19 Nekik kellett volna megjelenniük előtted, és vádolniuk engem, ha valami panaszuk van ellenem. 20 Vagy mondják meg ezek maguk: találtak-e bennem valamilyen vétket, amikor a nagytanács előtt álltam. 21 Ha csak azt a kijelentést nem, amelyet közöttük állva kiáltottam: A halottak feltámadása miatt vádolnak engem ma előttetek."

22 Erre Félix elnapolta az ügyet, mert sokat tudott erről a tanításról, és így szólt: "Amikor Liziász ezredes idejön, akkor fogok dönteni az ügyetekben." 23 Ugyanakkor megparancsolta a századosnak, hogy tartsák őrizetben Pált, de enyhébb fogságban; és az övéi közül senkit se akadályozzanak abban, hogy szolgálatára legyen. 24 Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt. Magához hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. 25 De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült, és így szólt: "Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak." 26 Egyúttal azt is remélte, hogy pénzt kap Páltól, ezért gyakrabban hívatta, és elbeszélgetett vele. 27 Két esztendő múlva Porcius Fesztusz lett Félix utóda. Félix pedig fogságban hagyta Pált, mert kedvébe akart járni a zsidóknak.

ApCsel. 25.

1 Amint Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézareából Jeruzsálembe. 2 Ott a zsidók főpapjai és vezetői panaszt tettek Pál ellen, és kérték, 3 hogy - bár Pál ezt nem akarja - a kedvükért vitesse Pált Jeruzsálembe. Mert azt a tervet szőtték ellene, hogy megölik útközben. 4 Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pál Cézareában van őrizetben, ő maga pedig hamarosan odautazik. 5 "Ezért a közöttetek levő vezetők mondták, jöjjenek le velem, és ha van valami kifogásolható abban az emberben, emeljenek vádat ellene!"

6 Miután pedig nyolc vagy tíz napnál tovább nem tartózkodott közöttük, lement Cézareába. A következő napon pedig beült a bírói székbe, és elővezettette Pált. 7 Amikor Pál megjelent, körülállták a Jeruzsálemből lejött zsidók, és sok súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban nem tudtak bizonyítani. 8 Pál így védekezett: "Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit." 9 Fesztusz azonban a zsidók kedvébe akart járni, és ezt kérdezte Páltól: "Akarsz-e Jeruzsálembe menni, hogy ott ítélekzed feletted ebben az ügyben?" 10 Pál azonban így válaszolt: "A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell ítélezni felettem. A zsidók ellen nem vétettem semmit, amint magad is jól tudod. 11 Mert ha vétkes vagyok, és halált érdemlő dolgot cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha pedig ezek alaptalanul vádolnak engem, senki sem szolgálthat ki nekik. A császárhoz fellebbezek." 12 Akkor Fesztusz megbeszélést tartott a tanácsosaival, majd így válaszolt: "A császárhoz fellebbeztél, tehát a császár elé fogsz menni."

13 Néhány nap elteltével Agrippa király és Bereniké Cézareába érkezett, hogy köszöntsék Fesztuszt. 14 Amikor már több napja időztek ott, Fesztusz szóba hozta a király előtt Pál ügyét: "Van itt egy férfi, mondta, akit Félix hagyott itt fogolyként. 15 Mikor Jeruzsálemben voltam, panaszt emeltek ellene a zsidók főpapjai és vénei, és az elítélését kérték. 16 Azt válaszoltam nekik, hogy a rómaiaknak nem szokásuk bárkit is kiszolgáltatni, amíg a vádlott szemtől szembe nem áll vádlóival, és alkalmat nem kap arra, hogy védekezzen a vád ellen. 17 Mikor tehát megérkeztek ide, halogatás nélkül mindjárt másnap bírói székembe ültem, és elővezettetem azt a férfit. 18 Ekkor vádlói körülállták, de semmi olyan bűnt sem hoztak fel ellene, amilyenre gondoltam, 19 hanem valami vitás kérdéseik voltak vele a maguk vallásáról, meg egy bizonyos meghalt Jézusról, akiről Pál azt állította, hogy él. 20 Mivel pedig én nem tudtam eligazodni ezekben a vitás kérdésekben, azt kérdeztem tőle, nem akar-e Jeruzsálembe menni, és ott törvény elé állni ezek miatt a dolgok miatt. 21 Pál azonban fellebbezett, és azt kívánta, hogy tartsák őrizetben a császár döntéséig. Ezért parancsot adtam, hogy őrizzék őt, amíg a császárhoz küldhetem." 22 Agrippa erre így szólt Fesztuszhoz: "Szeretném magam is hallani ezt az embert!" - "Holnap hallani fogod" - válaszolta ő. 23 Másnap aztán megérkezett Agrippa és Bereniké nagy pompával, és miután az ezredessel és a város előkelőségeivel együtt bevonultak a nagyterembe, Fesztusz parancsára elővezették Pált. 24 Fesztusz ezután így szólt: "Agrippa király és ti férfiak mind, akik velünk együtt jelen vagytok, látjátok ezt az embert, aki miatt megostromolt engem az egész zsidóság Jeruzsálemben, sőt még itt is, azt kiáltva, hogy ennek nem szabad tovább élnie. 25 Én azonban azt állapítottam meg, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett. De mivel a császárhoz fellebbezett, úgy döntöttem, hogy oda küldöm őt. 26 Ámde semmi bizonyosat nem tudok írni róla uramnak, ezért elétek vezettetem, elsősorban is eléd, Agrippa király, hogy kihallgatása után legyen mit írnom róla. 27 Mert értelmetlennek tartom, hogy aki foglyot küld, ne jelentse az ellene emelt vádat is."

ApCsel. 26.

1 Agrippa erre így szólt Pálhoz: "Megengedjük, hogy szólj a magad mentségére." Akkor Pál kinyújtotta a kezét, és védőbeszédet mondott: 2 "Boldognak tartom magam, Agrippa király, hogy mindazok ellen, amikkel a zsidók vádolnak, ma előtted védekezhetem, 3 mert te kiváló ismerője vagy a zsidók minden szokásának és vitás kérdéseinek. Kérlek azért, hallgass meg engem türelemmel. 4 Életemet, amely kezdettől fogva népem között és Jeruzsálemben folyt, ifjúságomtól fogva ismerik a zsidók mindnyájan. 5 Mivel ők kezdettől fogva ismernek, tanúsíthatják, ha akarják, hogy kegyességünk legszigorúbb irányzata szerint éltem, mint farizeus. 6 Most is amiatt a reménység miatt állok itt vád alatt, amelyet atyáinknak ígért Isten. 7 Ennek a teljesülését reméli tizenkét törzsünk is, éjjel-nappal állhatatosan szolgálva Istennek. Ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók, Agrippa király. 8 Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel? 9 Én egykor elhatároztam magamban, hogy mindent meg kell tennem a názáreti Jézus neve ellen. 10 Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vettem. Amikor pedig megölték őket, én is ellenük szavaztam. 11 A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntetéssel kényszerítettem őket káromlásra, sőt ellenük való féktelen őrgöngésemben egészen az idegen városokig üldöztem őket. 12 Egyszer éppen ilyen ügyben utaztam a főpapok felhatalmazásával és megbízásával Damaszkusz felé. 13 Déltájban az úton láttam, ó király, amint a mennyből a nap fényénél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útítársaimat. 14 Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. 15 Erre ezt kérdeztem: Ki vagy, Uram? Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. 16 De kelj fel, és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálommá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. 17 Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek. 18 Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek. 19 Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt, 20 hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan. 21 Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban, és ezért akartak kivégezni. 22 De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyágot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: 23 a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak." 24 Mikor pedig ezeket hozta fel védelmére, Fesztusz hangosan így kiáltott: "Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örültségbe visz." 25 Pál azonban így válaszolt: "Nem vagyok bolond, nagyra becsült Fesztusz, hanem igaz és józan beszédet szólok. 26 Mert tud ezekről a király, akihez bátran szólok, mert nem hiszem, hogy rejtve volna előtte ezek közül bármi is, hiszen nem valami zugban történt dolgok ezek. 27 Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel." 28 Agrippa így szólt Pálhoz: "Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!" 29 Pál pedig így válaszolt: "Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nem csak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül." 30 Ezután felállt a király, a helytartó, Bereniké, és felálltak a velük együtt ülők. 31 Távozóban így beszélgettek egymás között: "Semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember." 32 Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: "Szabadon lehetne bocsátani ezt az embert, ha nem fellebbezett volna a császárhoz."

ApCsel. 27.

1 Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak. 2 Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk. Velünk volt a thesszalonikai macedón Arisztarkhosz is. 3 Másnap befutottunk Szidónba. Mivel Juliusz emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla. 4 Onnan továbbindulva Ciprus alatt hajóztunk el, mert ellenszél volt. 5 Majd Cilicia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líciai Mirába. 6 Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és abba szállított be minket. 7 Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de mivel a szél miatt nem tudtunk kikötni, elhajóztunk Kréta alatt Szalmóné közelében. 8 Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lázea városa.

9 Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: 10 "Férfiak, látom, hogy a további hajózás nem csak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is veszélyessé válik." 11 De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. 12 A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, s ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. 13 Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe. 14 Nemsokára azonban a sziget irányából az "Eurakviló"-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. 15 Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllal szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. 16 Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. 17 Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel félték, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. 18 A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, 19 harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. 20 Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. 21 Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: "Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. 22 Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. 23 Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. 24 Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. 25 Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. 26 Egy szigetre kell kivetődnünk."

27 Eljött a tizennegyedik éjszaka, mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. 28 Lebocsátották a mérőónt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek, és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. 29 De mivel félték, hogy esetleg sziklás helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot. 30 Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni. 31 Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: "Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg." 32 A katonák ekkor elvágták a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár. 33 Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: "Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és

semmit sem ettetek. 34 Ezért inteltek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejtől." 35 E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. 36 Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. 37 Lélekszám szerint kétszázhetvenhatan voltunk a hajón. 38 Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón. 39 Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót. 40 A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé. 41 Mikor azonban a földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, amelynek orra befűrődve ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni. 42 A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. 43 De a százados meg akarta menteni Pált, visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, 44 azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

ApCsel. 28.

1 Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. 2 A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak. 3 Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, egy vipera jött elő a melegből, és a kezébe mart. 4 Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz:

"Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni." 5 Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. 6 Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban a hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten. 7 Azon a környéken volt a sziget előljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégelt. 8 Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhastól gyötörve ágyrak esett. Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. 9 Miután ez megtörtént, a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és ő meggyógyította őket. 10 Ezért nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal.

11 Három hónap múlva azután elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, és amelynek címerében Dioszkurok voltak. 12 Szirakuzába érkezve ott maradtunk három napig. 13 Innen a part mentén hajózva megérkeztünk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, így másnap Puteoliba értünk. 14 Itt testvéreket találtunk, akik kértek, hogy maradjunk náluk hat napig. Így érkeztünk Rómába. 15 Mikor az ottani testvérek hallottak érkezésünkről, eléink jöttek Appiusz fórumáig és Tres Tabernaeig. Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással.

16 Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. 17 Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani előljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: "Atyámfiai, férfiak, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemből mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. 18 Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétket nem találtak bennem. 19 Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz; de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. 20 Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izrael reménységéért viselem ezt a láncot." 21 Ők pedig ezt mondták erre: "Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. 22 Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik." 23

Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonyágot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. 24 Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek. 25 Mivel nem értettek egyet egymással, szétoszlottak, s ekkor Pál ezt az egy ígét mondta nekik: "Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról, 26 amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, és ne értsetek, és látván lássatok, és ne lássátok meg! 27 Mert megkövéredett e nép szíve, és fülükkel nehezen hallottak, és szemüket behunyták, hogy ne lássanak szemükkel, és ne halljanak fülükkel, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. 28 Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége. Ők pedig meg is fogják azt hallani."

29 (Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak.) 30 Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik

felkeresték. 31 Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.

Pál levele a rómaiakhoz

Róm. 1.

1 Pál, Krisztus Jézus szolgálója, elhívott apostol, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, 2 amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért. 3 Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, 4 a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, 5 aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet: 6 akik közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai. 7 Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket ő elhívott és megszentelt: Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

8 Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van. 9 Mert tanúm az Isten, akinek teljes lelkeimmel szolgálom az ő Fia evangéliumával, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, 10 és szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok. 11 Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek, 12 vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által. 13 Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkámnak valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt. 14 Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. 15 Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.

16 Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is, 17 mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: "Az igaz ember pedig hitből fog élni."

18 Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitelensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. 19 Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. 20 Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennélfogva nincs mentségük, 21 hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istent, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett. 22 Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek, 23 és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével. 24 Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. 25 Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. 26 Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé, 27 ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban. 28 És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik. 29 Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, 30 rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, 31 kíméletlenek, szőszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok. 32 Ők ugyan megismerték Istennek azt az

elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.

Róm. 2.

1 Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel! 2 Azt pedig tudjuk, hogy az Isten ítélete igazságosan sújtja azokat, akik ilyeneket cselekszenek. 3 Azt gondold, te ember, aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy akkor te megmenekülsz az Isten ítéletétől? 4 Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz? 5 Te azonban kemény szívvel és megtérés nélkül gyűjtesz magadnak haragot a harag napjára, amikor az Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy igazságosan ítél. 6 Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni: 7 azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekcszenek dicsőségre, megbecsülésre, és halhatatlanságra, örök életet ad; 8 azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak, és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd. 9 Gyötrelem és szorongás lesz a része minden ember lelkének, aki a rosszat cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is; 10 viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is!

11 Mert Isten nem személyválogató. 12 Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet. 13 Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni. 14 Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt. 15 Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe. Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd, 16 azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek rejtett gondolatait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által. 17 Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és az Istennel dicsekszel, 18 és ismered az ő akaratát, és meg tudod ítélni, mi a helyes, mert megtanultad a törvényből; 19 és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, meg a sötétben járók világossága, 20 az oktalanok nevelője, és a kiskorúak tanítója, mivel tied a törvényben az ismeret és az igazság teljessége: 21 ha tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod? Aki hirdeted, hogy ne lopj, lopsz? 22 Aki azt mondod, hogy ne paráználkodj, paráználkods? Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy? 23 Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent? 24 Bizony "miattatok káromolják az Isten nevét a pogányok között", úgy amint meg van írva. 25 A körülmetélkedés valóban használ, ha megtartod a törvényt; de ha törvényszegő vagy, akkor körülmetéltséged körülmetéletlenségévé lett. 26 Ha pedig a körülmetéletlen megtartja a törvény rendelkezéseit, nem tekinti-e Isten a körülmetéletlenségét körülmetéltségnek? 27 Még a származása szerint körülmetéletlen is, aki betölti a törvényt, el fog ítélni téged azért, mert az Írás és a körülmetélés ellenére törvényszegő vagy. 28 Mert nem az részesül dicséretben, aki külsőleg zsidó, aki testén külsőleg van körülmetélve, 29 hanem az részesül dicséretben - mégpedig nem emberektől, hanem Istentől -, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Lélek által van körülmetélve.

Róm. 3.

1 Mi akkor a zsidó előnye, vagy mi a körülmetélés haszna? 2 Minden szempontból sok. Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta igéit. 3 Mi következik azonban ebből? Ha egyesek hűtlenné váltak, vajon az ő hűtlenségük megszünteti-e Isten hűségét? 4 Szó sincs róla! Sőt azt kell mondanunk: igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva: "Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győznöd kell, amikor perelnek veled." 5 Ha pedig éppen a mi hamisságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát, akkor mit mondjunk? Emberi módon szólok: igazságtalan az Isten, hogy kiönti ránk haragját? 6 Szó sincs róla! Hiszen akkor hogyan ítélné meg Isten a világot? 7 Mert ha Isten igazsága az én hazugságom által lett naggyá az ő dicsőségére, akkor miért esem én még mindig ítélet alá, mint bűnös? 8 Vagy talán igaz az, amivel rágalmaznak minket, és amit állítanak némelyek? Hogy tudniillik így beszélünk: tegyük a rosszat, hogy a jó következzen belőle! Az ilyeneket méltán sújtja az ítélet!

9 Mi tehát az igazság? Különbek vagyunk? Egyáltalában nem! Hiszen előbb már kimondtuk azt az ítéletet, hogy zsidók is, görögök is mind bűnben vannak,

10 amint meg van írva: "Nincsen igaz ember egy sem,

11 nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.

12 Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.

13 Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon;

14 szájuk átokkal és keserűséggel van tele.

15 Lábuk gyors a vérontásra,

16 romlás és nyomorúság jár a nyomukban,

17 és a békesség útját nem ismerik:

18 Isten félelmével nem törődnek."

19 Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg. 20 Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

21 Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták. 22 Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: 23 mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. 24 Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. 25 Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte 26 türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz. 27 Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit "törvénye" által. 28 Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül. 29 Vagy Isten kizárólag a zsidóké? Nem a pogányoké is? Bizony, a pogányoké is; 30 mert egy az Isten, aki megigazítja a körülmetéltet hitből, a körülmetéletlent pedig hit által. 31 Érvénytelenné tesszük tehát a törvényt a hit által? Szó sincs róla! Sőt inkább érvényt szerzünk a törvénynek.

Róm. 4.

1 Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerinti ősatyánk a saját erejéből? 2 Ha ugyanis Ábrahám cselekedetéből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. 3 De mit mond az Írás? "Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul." 4 Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. 5 Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak. 6 Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: 7 "Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek bűneik. 8 Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt."

9 Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy "Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt." 10 De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmetélten vagy körülmetéletlenül? Nem körülmetélten, hanem körülmetéletlenül. 11 Sőt a körülmetélkedés jelét is körülmetéletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmetéletlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el; 12 és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének. 13 Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot. 14 Hiszen ha a törvény emberei az örökösök, akkor üressé lett a hit, és valóra válthatatlan az ígélet; 15 mivel a törvény csak büntetést eredményezhet. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvényszegés. 16 Azért adatott tehát az ígélet a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígélet Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja 17 Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: "Sok nép atyjává tettelek." Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. 18 Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: "Ennyi lesz a te magod!" 19 Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendősi lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. 20 Isten ígéletét sem vont a kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, 21 és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. 22 Ezért Isten ezt "be is számította neki igazságul". 23 De az, hogy "beszámította neki igazságul", nem egyedül érte van megírva, 24 hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; 25 aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Róm. 5.

1 Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. 2 Óáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében. 3 De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, 4 az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; 5 a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által. 6 Mert amikor még erőtlenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért. 7 Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. 8 Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk. 9 Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól. 10 Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által. 11 Sőt ezenkívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában. 12 Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett. 13 Mert a törvényig is volt bűn a világban, bár a bűn nem róható fel, ha nincs törvény. 14 Mégis úrrá lett a halál Ádámól Mózesig azokon is, akik nem Ádám vétkéhez hasonlóan estek bűnbe. Ő pedig előképe az eljövendőnek. 15 De nem igaz az, hogy amilyen a vétek, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a vétké miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még bőségesebben kiáradt az egy ember, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakra. 16 És az sem igaz, hogy a kegyelmi ajándék ugyanolyan, mint az első ember bűnbeesése. Az ítélet ugyan egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba, a kegyelmi ajándék viszont sokak elbukásából vitt megigazulásra. 17 Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által. 18 Mármost, ahogyan egynek a vétké lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává. 19 Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká. 20 A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a vétek. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem; 21 hogy amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Róm. 6.

1 Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? 2 Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? 3 Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? 4 A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. 5 Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. 6 Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszített vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. 7 Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. 8 Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. 9 Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. 10 Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. 11 Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.

12 Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmességetek kívánságainak. 13 Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. 14 Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek. 15 Mit tegyünk tehát? Vétkezzünk, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt élünk? Szó sincs róla! 16 Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra? 17 De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgálai, de szívetek szerint engedelmességetek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok! 18 Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek. 19 Emberi módon beszélek, mivel erőtlenek vagytok. Ahogyan tehát átadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek a törvénytelenység szolgálatára, úgy most adjátok át tagjaitokat az igazság szolgálatára, hogy szentek legyetek. 20 Mert amikor szolgálai voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. 21 De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál! 22 Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálai lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet. 23 Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Róm. 7.

1 Vagy nem veszitek tudomásul, testvéreim, pedig a törvényt ismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él? 2 Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte. 3 Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek számít, ha más férfié lesz, de ha meghalt a férje, megszabadul a törvényes kötöttségtől, és már nem házasságtörő, ha más férfié lesz. 4 Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. 5 Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szítt szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt. 6 Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.

7 Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: "Ne kívánd!" 8 De a bűn a parancsolattól ösztönzést kapott, és felszított bennem mindenféle kívánságot. Mert a törvény nélkül halott a bűn. 9 Én pedig a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, 10 én pedig meghaltam, és kitűnt, hogy éppen az életre adott parancsolat lett halálommá. 11 Mert a bűn, miután ösztönzést kapott a parancsolattól, megcsalt engem, és megölt általa. 12 A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó. 13 Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla! Ellenben a bűn, hogy meglássék bűn mivolta, a jó által hoz rám halált, így a bűn fokozott mértékben lesz bűnné a parancsolat által.

14 Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. 15 Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. 16 Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. 17 Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. 18 Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. 19 Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. 20 Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. 21 Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni. 22 Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, 23 de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. 24 Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? 25 Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.

Róm. 8.

1 Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, 2 mivel az élet Lélekének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. 3 Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben, 4 hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. 5 Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. 6 A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, 7 minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. 8 Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. 9 Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. 10 Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által. 11 Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. 12 Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. 13 Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok. 14 Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. 15 Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: "Abbá, Atya!" 16 Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. 17 Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.

18 Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. 19 Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. 20 A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, 21 hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. 22 Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. 23 De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására. 24 Mert üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység; hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? 25 Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk. 26 Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokká. 27 Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltékért. 28 Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. 29 Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között. 30 Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

31 Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? 32 Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent? 33 Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. 34 Ki ítélné kárhozatra? A meghalt, sőt feltámasztott Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? 35 Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? 36 Hiszen

meg van írva: "Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat." 37 De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. 38 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, 39 sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Róm. 9.

1 Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által, 2 hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet. 3 Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett; 4 akik izráeliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, 5 akiké az ősatyák, és akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké. Ámen.

6 De ezt nem úgy értem, mintha Isten ígéje erejét veszítette volna. Mert nem tartoznak mind Izráelhez, akik Izráeltől származnak, 7 és nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem amint meg van írva: "Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni." 8 Vagyis nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak. 9 Mert az ígéret szava ez: "Abban az időben visszajövök, és fia lesz Sárának." 10 De nem csak ezt az esetet lehet említeni, hanem Rebekáét is, aki egytől fogant, a mi atyánktól, Izsáktól. 11 Még ugyanis meg sem születtek gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy az Istennek kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön, 12 ne a cselekedetek alapján, hanem az elhívó akarata szerint, megmondattott Rebekának, hogy "a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek", 13 úgy ahogyan meg van írva: "Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem." 14 Mit mondjunk tehát? Igazságtalan az Isten? Szó sincs róla! 15 Hiszen így szól Mózeshez: "Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok." 16 Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. 17 Mert így szól az Írás a fáraóhoz: "Éppen arra rendeltelek, hogy megmutassam rajtad hatalmam, és hogy hirdessék nevemet az egész földön." 18 Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít. 19 Azt mondod erre nekem: "Akkor miért hibáztat mégis? Hiszen ki állhat ellene akaratának?" 20 Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: "Miért formáltál engem ilyenre?" 21 Nincs-e hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az agyagból az egyik edényt díszessé, a másikat pedig közönségessé formálja? 22 Az Isten pedig nem haragját akarta-e megmutatni és hatalmát megláttatni, és nem ezért hordozta-e türelemmel a harag eszközeit, amelyek pusztulásra készültek? 23 Vajon nem azért is, hogy megláttassa dicsőségének gazdagságát az irgalom eszközein, amelyeket dicsőségre készített, 24 amilyenekké minket is elhívott, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is? 25 Hóseás szerint is ezt mondja: "Azt a népet, amely nem az én népem, hívom az én népemnek, és azt, amelyet nem szeretek, szeretett népemnek, 26 és úgy lesz, hogy azon a helyen, ahol megmondtam nekik: Nem az én népem vagytok ti, ott fogják őket az élő Isten fiainak nevezni." 27 Ézsaiás pedig ezt hirdeti Izráelről: "Ha Izráel fiainak száma annyi volna, mint a tenger fövénye, akkor is csak a maradék üdvözülné, 28 mert az Úr teljes mértékben és gyorsan váltja valóra szavát a földön." 29 És előre megmondta Ézsaiás: "Ha a Seregek Ura nem hagyott volna magot nekünk, olyanná lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlónak lettünk volna Gomorához."

30 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitből van; 31 Izráel viszont, amely kereste az igazság törvényét, nem jutott el a törvény szerinti igazságra. 32 Miért? Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni, beleütköztek a megütközés kövébe, 33 amint meg van írva: "Íme, a megütközés követ, a megbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz őbenne, az nem szegyenül meg."

Róm. 10.

1 Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek. 2 Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint. 3 Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának. 4 Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására. 5 Mózes ugyanis azt írja, hogy aki "cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa". 6 A hitből való igazság pedig így szól: "Ne mondd szívedben: Ki megy fel a mennybe?" Azért tudniillik, hogy Krisztust lehozza. 7 Vagy: "Ki megy le az alvilágba?" Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza. 8 Hanem mit mond? "Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben", mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk. 9 Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. 10 Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk. 11 Az Írás is így szól: "Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg." 12 Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja; 13 amint meg van írva: "Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül."
14 De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? 15 És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: "Milyen kedves azoknak a jövedele, akik az evangéliumot hirdetik!" 16 Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: "Uram, ki hitt a mi beszédünknek?" 17 A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által. 18 Kérdem: talán nem hallották? Sőt nagyon is! "Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük." 19 De tovább kérdem: Izráel talán nem értette meg? Először is ezt mondja Mózes: "Titeket egy olyan néppel teszek féltékennyé, amely nem az én népem, értetlen néppel haragítlak meg titeket." 20 Ézsaiás pedig nyíltan beszél, és így szól: "Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem tudakozódtak utánam." 21 Izráelről viszont így szól: "Egész nap kitártam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé."

Róm. 11.

1 Azt kérdelem tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámín törzséből. 2 Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor az Isten előtt vádat emel Izráel ellen: 3 "Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam meg egyedül, de nekem is az életemre törnek." 4 Viszont mit mond neki az isteni kijelentés? "Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak." 5 Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint; 6 ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem. 7 Mi tehát a helyzet? Amire Izráel törekedett, azt nem érte el. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették, 8 ahogyan meg van írva: "Adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig." 9 Dávid is ezt mondja: "Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá. 10 Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg egészen."

11 Kérdelem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket. 12 Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek. 13 Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat, 14 mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmentek közülük némelyeket. 15 Hiszen ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból? 16 Ha pedig a kenyér első zsengeje szent, a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

17 Ha azonban az ágak közül egyesek kitörttek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének éltető nedvéből részesültél, 18 ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. 19 Azt mondod erre: "Azért törtettek ki azok az ágak, hogy én beoltassam." 20 Úgy van: azok hitetlenségük miatt törtettek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem félj! 21 Mert ha Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni. 22 Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek keménységét, irántad pedig jóságát, ha megmaradsz ebben a jóságban, mert különben te is kivágatsz. 23 Viszont ha ők nem maradnak meg a hitetlenségben, szintén beoltatnak, mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket. 24 Hiszen ha te levágattál a természetes vadolajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!

25 Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, 26 és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: "Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából, 27 és én ezt a szövetséget adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket." 28 Az evangélium miatt tehát ellenségek Isten szemében tiértetek, de a kiválasztás miatt kedveltek az ősatyáért, 29 hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok. 30 Mert ahogyan ti egykor engedetlenlé váltatok Isten iránt, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedetlenségük révén, 31 úgy ők is engedetlenlé váltak most, hogy a nektek adott irgalom révén végül ők is irgalmat nyerjenek. 32 Mert Isten mindenkit egybezárt az engedetlenlébe, hogy mindenkin megkönyörüljön.

33 Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai! 34 Ugyan "ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? 35 Vagy ki előlegezett neki, hogy

vissza kellene fizetnie?" 36 Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Róm. 12.

1 Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; 2 és ne igazodjatok a világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

3 A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. 4 Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, 5 úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. 6 Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk, 7 ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban, 8 a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.

9 A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, 10 a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, 11 a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok. 12 A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. 13 A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. 14 Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzatok. 15 Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. 16 Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint. 17 Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. 18 Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben. 19 Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: "Enyém a bosszúállás, én megfizetek" - így szól az Úr. 20 Sőt, "ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére." 21 Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

Róm. 13.

1 Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett. 2 Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra. 3 Mert a jócselekedet miatt nem kell félni az előljáróktól, hanem csak a rossz miatt. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Tedd a jót, és dicséretet kapsz tőle: 4 mert Isten szolgálja az a te javadra. Ha azonban a rosszat teszed, akkor félj, mert nem ok nélkül viseli a kardot, hiszen ő Isten szolgálja, aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi. 5 Ezért tehát engedelmeskedni kell nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is. 6 Hiszen adót is azért fizettek, mert ők Isten szolgálói, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak. 7 Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot, akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig tisztelettel: a tiszteletet.

8 Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. 9 Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: "Szeresd felebarátodat, mint magadat." 10 A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.

11 De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk: 12 az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltünk fel a világosság fegyvereit. 13 Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, 14 hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

Róm. 14.

1 A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok. 2 Az egyik azt hiszi, hogy mindent ehet, az erőtlent pedig zöldségfélét eszik. 3 Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, hiszen az Isten befogadta őt. 4 Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélkezel? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.

5 Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. 6 Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek.

7 Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; 8 mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. 9 Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék. 10 Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé. 11 Mert meg van írva: "Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent." 12 Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek.

13 Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást. 14 Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában, hanem ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az. 15 Ha pedig atyádfia valamilyen étel miatt megszomorodik, akkor nem jársz el szeretetben. Ne tedd tönkre ételleddel azt, akiért Krisztus meghalt. 16 Vigyázzatok, ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek. 17 Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm; 18 mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt. 19 Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják. 20 Étél miatt ne rombold az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki megütközéssel eszi azt. 21 Jó tehát nem enni húst, nem inni bort, és semmi olyat nem tenni, amin testvéred megütközik. 22 Te azt a hitet, amely benned van, tartsd meg az Isten előtt. Boldog, akinek nem kell elítélni önmagát abban, ami felől döntött. 23 Aki pedig kételkedik, amikor eszik, máris elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn.

Róm. 15.

1 Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk. 2 Mindegyikünk a felebarátjának kedvezen, mégpedig annak javára, épülésére. 3 Hiszen Krisztus sem magának kedvezett, hanem ahogyan meg van írva: "A te gyalázóid gyalázásai énreám hullottak." 4 Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk. 5 A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, 6 hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.

7 Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére. 8 Mert mondom: Krisztus a zsidóság szolgájává lett az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéreteket. 9 A népek pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva: "Ezért magasztallak téged a népek között, és nevednek dicséretet éneklek." 10 Ezt is mondja: "Örüljétek, népek, az ő népével együtt." 11 És ezt is: "Dicsérjétek, ti népek mind, az Urat, és dicsőítse őt minden nép." 12 Ézsaiás pedig így szól: "Hajtás sarjad Isai gyökeréből, és népek uralkodójává emelkedik: benne reménykednek a népek." 13 A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővídjétek a reménységben a Szentlélek ereje által. 14 Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jóssággal, telve a teljes ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani. 15 Ám, kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket ama kegyelem alapján, amelyet Isten adott nekem arra, 16 hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgája, és végezzem az Isten evangéliumának papi szolgálatát, hogy a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen. 17 Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt. 18 Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, 19 jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által: úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát. 20 Eközben pedig azt tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot nem ott hirdetem, ahol Krisztust már ismertté tették, hogy ne idegen alapra építsek, 21 hanem ahogyan meg van írva: "Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akik még nem hallották, azok megértik."

22 Ez is sokszor akadályozott abban, hogy elmenjek hozzátok. 23 Most pedig, mivel már nincs munkaterület ezeken a vidékeken számomra, és sok éve vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok, 24 amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok. 25 Most pedig Jeruzsálemben megyek a szentek szolgálatára. 26 Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek. 27 Jónak látták ezt, de tartoznak is vele nekik, mert ha a pogányok részesültek az ő lelki javaikban, akkor tartoznak azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik. 28 Ha tehát ezt elvégeztem, és az eredményt lepecsételve átadtam, a ti segítségetekkel elmegyek Hispániába. 29 Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg. 30 A mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére kérek titeket, testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt énértem, 31 hogy megszabaduljak azoktól, akik hitetlenek Júdeában, és hogy jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek; 32 hogy aztán majd Isten akaratából örömmel érkezem hozzátok, és megpihenjek nálatok. 33 A békesség Istene legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Róm. 16.

1 Ajánlom nektek nőtestvérünket, Fébét, aki jelenleg a kenkhreai gyülekezet szolgálja: 2 fogadjátok őt az Úr akarata szerint a szentekhez illően, és álljatok mellé minden olyan ügyben, amelyben szüksége van rátok, mert ő is sokaknak lett pártfogója, nekem magamnak is. 3 Köszöntsétek Priszkat és Akvilát, akik munkatársaim a Krisztus Jézusban. 4 Ők életemért saját fejüket kockáztatták, és nekik nem csak én vagyok hálás, hanem a pogányok valamennyi gyülekezete is. 5 Köszöntsétek a házukban levő gyülekezetet is. Köszöntsétek az én szeretett Epainetoszomat, aki az ázsiai tartomány első zsengeje Krisztusban. 6 Köszöntsétek Máriát, aki sokat fáradozott értetek. 7 Köszöntsétek Andronikoszt és Juniászt, rokonaimat és fogolytársaimat, akiket nagyra becsülnék az apostolok körében, akik nálam is előbb lettek Krisztus híveivé. 8 Köszöntsétek az Úrban szeretett Ampliátuszomat. 9 Köszöntsétek Urbánuszt, aki munkatársunk a Krisztusban, és az én szeretett Sztakhüszomat. 10 Köszöntsétek Apellészt, a Krisztus kipróbált emberét. Köszöntsétek az Arisztobulosz háza népéből valókat. 11 Köszöntsétek Heródiónt, az én rokonomat. Köszöntsétek a Narcisszusz háza népéből azokat, akik az Úrban hisznek. 12 Köszöntsétek Trüfainát és Trüfószát, akik fáradoznak az Úrért. Köszöntsétek a szeretett Persziszt, aki sokat fáradozott az Úrért. 13 Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám. 14 Köszöntsétek Aszünkritoszt, Flegónt, Hermészt, Patrobászt, Hermászt és a hozzájuk tartozó testvéreket. 15 Köszöntsétek Filologoszt és Júliát, Néreuszt és nőtestvérét, valamint Olümpászt és a hozzájuk tartozó szenteket mind. 16 Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszönt titeket Krisztus minden gyülekezete.

17 Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjétek ki előlük! 18 Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét. 19 Hiszen a ti engedelmisségetek híre eljutott mindenkihez. Nektek tehát örülök. De szeretném, ha bölcssek lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra. 20 A békeesség Istene pedig összeűzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

21 Köszönt titeket munkatársam, Timóteus, valamint rokonaim: Luciusz, Jázon és Szózipatrosz. 22 Köszöntelek titeket az Úrban én, Terciusz, aki leírtam ezt a levelet. 23 Köszönt titeket Gájusz, aki vendéglátóm nekem és az egész gyülekezetnek. Köszönt titeket Erásztosz, a város számvevője, és Kvártusz testvérünk. 24 (A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!)

25 Akinek van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint - ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időken át kimondatlan maradt, 26 de most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hit engedelmisségére. 27 Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.

Pál első levele a korinthusiakhoz

1Kor. 1.

1 Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthenész, a testvér, 2 az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják: 3 kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. 4 Hálát adok értetek Istennek mindenkor, azért a kegyelemért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott. 5 Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben, 6 amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek. 7 Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, 8 aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. 9 Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre. 10 A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz. 11 Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek. 12 Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: "Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé." 13 Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg? 14 Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, 15 nehogy azt mondhassa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg. 16 Igaz, megkereszteltem még Sztefanász házanépét is, rajtuk kívül azonban nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna. 17 Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem bölcselkedő beszéddel, hogy a Krisztus keresztje el ne veszítse erejét. 18 Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. 19 Mert meg van írva: "Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvetem." 20 Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol a világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? 21 Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. 22 És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, 23 mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, 24 de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége. 25 Mert az Isten "bolondsága" bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten "erőtlenége" erősebb az emberek erejénél. 26 Mert nézzétek csak a ti elhivatásokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcsék, hatalmasok vagy előkelők. 27 Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcséket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenekek, hogy megszégyenítse az erőseket: 28 és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket; 29 hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. 30 Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, 31 hogy amint meg van írva: "Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék."

1Kor. 2.

1 Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. 2 Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről. 3 És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. 4 Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; 5 hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.

6 A tökéletesek között azonban mi is bölcsességet szólunk, de nem e világnak, sem e világ múlandó fejedelmeinek bölcsességét, 7 hanem Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre. 8 Ezt e világ fejedelmei közül senki sem ismerte fel, mert ha felismerték volna, a dicsőség Urát nem feszítették volna meg. 9 Hanem hirdetjük, amint meg van írva: "Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett", azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. 10 Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. 11 Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke. 12 Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk. 13 Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással, a lelki dolgokat a lelki embereknek magyarázva. 14 A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni. 15 A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg. 16 Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

1Kor. 3.

1 Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. 2 Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, 3 mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? 4 Ha az egyik ezt mondja: "Én Pálé vagyok", a másik pedig azt: "Én Apollósé", nem emberi módon beszéltek-e? 5 Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr.

6 Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. 7 Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. 8 Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. 9 Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. 10 Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. 11 Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. 12 Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; 13 az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. 14 Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; 15 de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át. 16 Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? 17 Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok. 18 Senki meg ne csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölccsé lehessen. 19 E világ bölcsessége ugyanis bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: "Mégfogja a bölcséket ravaszágukban", 20 aztán ez is: "Az Úr tudja, hogy a bölcsék gondolatai hiábavalók." 21 Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tietek; 22 akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tietek. 23 Ti viszont a Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.

1Kor. 4.

1 Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak sáfárait. 2 Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon. 3 Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélték egy napon; sőt magam sem ítélek önmagam felett. 4 Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazgá, mert aki felettem ítélik, az Úr az. 5 Egyáltalában ne ítéltetek azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet. 6 Mindezeket pedig, testvéreim, értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy a mi példánkon tanuljátok meg: ahhoz tartsa magát az ember, ami meg van írva, és senki se fuvalkodjék fel az egyik tanítóval dicsekedve a másik ellen. 7 Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna? 8 Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok; bár csakugyan uralomra is jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk. 9 Mert úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mint akiket halálra szántak, mert látványossággá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek. 10 Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlenek, ti pedig erősek, ti megbecsültek, mi pedig megvetettek. 11 Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk, 12 és tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, 13 amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig. 14 Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet. 15 Ha tanítómesterek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban. 16 Kérlek tehát titeket: legyetek az én követőim. 17 Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben. 18 Egyesek azonban úgy felfuvalkodtak, mintha nem készülnénk hozzátok. 19 Pedig ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek, és meg fogom ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét. 20 Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben. 21 Mit akartok? Bottal menjek hozzátok, vagy szeretettel és szelíd lélekkel?

1Kor. 5.

1 Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő; hogy tudniillik valaki apjának feleségével él. 2 Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítottatok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett. 3 Mert én, aki testben távol vagyok, de lélekben jelen, mint jelenlevő már ítéltém afelett, aki így cselekedett. 4 Úgy ítéltém, hogy miután az Úr Jézus nevében összegyűltünk, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával, 5 átadjuk az ilyet a Sátánnak, teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak ama napján. 6 Nem jól dicsekedtek ti. Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? 7 Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. 8 Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával. 9 Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal. 10 De nem általában e világ paráznáival vagy nyereszkedőivel, harácsolóival vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból. 11 Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek. 12 Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? 13 A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!

1Kor. 6.

1 Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek, s nem a szentek előtt törvénykezni? 2 Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni? És ha ti ítéltetek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítéltetek? 3 Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítéltetek majd? Akkor mennyivel inkább ítéltetek a mindennapi élet dolgaiban! 4 Ha tehát hétköznapi ügyekben pereskedtek, akkor azokat ültetitek a bírói székbe, akik semmit sem számítanak a gyülekezet előtt? 5 Megszégyenítésül mondom nektek! Ennyire nincs közöttetek egyetlen bölcs sem, aki igazságot tudna tenni testvérei között? 6 Sőt testvér a testvérral pereskedik, még hozzá hitetlenek előtt. 7 Egyáltalán már az is nagy gyaloglás bennetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet? Miért nem tűritek el inkább a kárt? 8 Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, mégpedig testvéreknek!

9 Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökök Isten országát? Ne tévelyegjétek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, 10 sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmaszók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát. 11 Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által. 12 Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává. 13 Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazt is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért. 14 Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és hatalmával minket is fel fog támasztani. 15 Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla! 16 Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert - amint az Írás mondja - "lesznek ketten egy testté." 17 Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek övele. 18 Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik. 19 Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? 20 Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben.

1Kor. 7.

1 Amikről pedig írtatok, azokra ezt válaszolom: jó a férfinak asszonyt nem érinteni. 2 A paráznaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje. 3 A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt. 4 A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. 5 Ne fosszátok meg egymást magatoktól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a Sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni. 6 Ezt pedig kedvezésképpen mondom, nem parancsként. 7 Szeretném ugyanis, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; viszont mindenkinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől: kinek így, kinek amúgy. 8 A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is. 9 Ha azonban nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint égni. 10 A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljon el a férjétől. 11 Ha azonban elválnak, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét. 12 A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsással el. 13 És ha egy asszonynak hitetlen férje van, és ez kész vele élni, ne hagyja el a férjét. 14 Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek. 15 Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, válják el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk. 16 Mert mit tudod te, asszony, vajon megmentheted-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet? 17 Egyébként mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki, ahogy az Isten elhívta: így rendelkezem minden más gyülekezetben is. 18 Körülmetélten hívatott el valaki? Ne tüntesse el. Körülmetéletlenül hívatott el valaki? Ne metélkedjék körül. 19 A körülmetélkedés semmi, a körülmetéletlenség is semmi, egyedül Isten parancsolatainak a megtartása fontos. 20 Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhívatott. 21 Rabszolgaként hívatál el? Ne törődj vele. Ha viszont szabaddá lehetsz, inkább élj azzal! 22 Mert az Úrban elhívott rabszolga az Úr felszabadítottja, hasonlóan a szabadként elhívott a Krisztus rabszolgája. 23 Áron vétettetek meg: ne legyetek emberek rabszolgái. 24 Mindenki abban maradjon meg Isten előtt, testvéreim, amiben elhívatott.

25 A hajadonokról ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma folytán hitelt érdemel. 26 Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló megpróbáltatások miatt, hogy jó az embernek úgy maradnia, amint van. 27 Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget. 28 De ha megnősülsz, nem vétkezel, és ha férjhez megy a hajadon, nem vétkezik. Az ilyeneknek azonban gyötrelmük lesz a testben, én pedig szeretnék ettől megkímélni titeket. 29 Ezt pedig azért mondom, testvéreim, mert a hátralevő idő rövidre szabott. Ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna, 30 és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik pedig örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak valamit, mintha nem volna az az övék, 31 és akik a világ javaival élnek, mintha nem élnének vele, mert e világ ábrázata elmúlik. 32 Azt szeretném, hogy gond ne terheljen titeket. Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik: hogyan legyen tetszésére az Úrnak. 33 Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a feleségének; 34 ezért élete megosztott. A nem férjes asszony és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen testében is, lelkében is, aki pedig férjhez ment, a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a férjének. 35 Ezt pedig éppen a ti javatokra mondom, nem azért, hogy törbe csaljalak, hanem hogy feddhetetlenül élhessetek, és osztatlan szívvel ragaszkodjatok az

Úrhoz. 36 Ha pedig valaki azt gondolja, hogy tisztességtelenül bánik hajadon leányával, ha eljár felette az idő, és mégis hajadon marad, tegye meg, amit akar, nem vétkezik: adja férjhez. 37 Aki azonban szilárd elhatározásra jutott, és a szükség nem kényszeríti, mert hatalma van saját kívánsága felett, és úgy döntött szívében, hogy jegyesét megőrzi: jól teszi. 38 Azért, aki feleségül veszi jegyesét, az is jól teszi, de aki nem veszi feleségül, még jobban teszi. 39 Az asszonyt törvény köti, amíg él a férje, de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet ahhoz, akihez akar, de csak az Úrban. 40 Az én véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha úgy marad. Hiszem pedig, hogy bennem is az Isten Lelke van.

1Kor. 8.

1 Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. 2 Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. 3 De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten. 4 Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy. 5 Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, 6 nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala. 7 Viszont nem mindenki van meg ez az ismeret, sőt némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük, mivel erőtlenség, beszennyeződik. 8 Az étel pedig nem változtat Istenhez való viszonyunkon; ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk. 9 De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközést ne váltson ki az erőtlenség között. 10 Mert ha valaki meglát téged, akinek ismereted van, amint a bálványtemplomban asztalnál ülsz, vajon nem fog-e erőtlenség lelkiismerete felbátorodni arra, hogy ő is megegye a bálványáldozati húst? 11 És így ismereteddel vesztét okozod erőtlenség testvérednek, akiért Krisztus meghalt. 12 Így aztán amikor a testvérek ellen vétkeztek, és erőtlenség lelkiismeretüket megsértitek, Krisztus ellen vétkeztek. 13 Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.

1Kor. 9.

1 Nem vagyok szabad? Nem vagyok apostol? Nem láttam Jézust, a mi Urunkat? Nem az én munkám eredménye vagytok-e ti az Úrban? 2 Ha másoknak nem volnék is apostola, nektek bizony az vagyok, mert apostolságom pecsétje ti vagytok az Úrban. 3 Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik engem bírálgatnak. 4 Vajon nincs-e szabadságunk arra, hogy együnk és igyunk? 5 Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyünk, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfás? 6 Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs szabadságunk arra, hogy ne dolgozzunk? 7 Ki katonáskodott valaha is a saját zsoldján? Ki ültet szőlőt úgy, hogy nem eszik a termésből? Vagy ki az, aki nyájat legeltet, és nem iszik a nyáj tejéből? 8 Vajon csak emberi módon mondom-e ezeket, vagy nem ugyanezt mondja-e a törvény is? 9 Mert Mózes törvényében meg van írva: "A nyomtató ökör száját ne kösd be." Vajon az ökörről gondoskodik-e így az Isten? 10 Nem teljes egészében értünk mondja ezt? Bizony, értünk íratott meg, hogy aki szánt, reménységgel kell szántania, és aki csépel, azzal a reménységgel csépeljen, hogy részesedik a termésből. 11 Ha mi nektek a lelki javakat vetettük, nagy dolog-e az, ha földi javaitokból fogunk aratni? 12 Ha mások részesedhetnek ezekből, miért nem inkább mi? De mi nem élünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. 13 Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szenthelyből származó eledellel élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárra vitt adományokból részesednek? 14 Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek. 15 Én azonban ezek közül egyikkel sem éltem. De nem azért írtam nektek ezeket, hogy velem is így történjék ezután, mert jobb meghalnom, minthogy valaki dicsekedésemet félremagyarázza. 16 Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot! 17 Mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok, ha pedig nem önként, sáfársággal vagyok megbízva. 18 Mi tehát a jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyenessé teszem a Krisztus evangéliumát anélkül, hogy élnek az evangélium hirdetésével együtt járó szabadságommal. 19 Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgáivá tettem, hogy minél többeket megnyerjek. 20 A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő - pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt -, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket. 21 A törvény nélkülieknek törvény nélkülivé lettem - pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek -, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket. 22 Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. 23 Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy én is részestárs legyek abban. 24 Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. 25 Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. 26 Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, 27 hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.

1Kor. 10.

1 Nem szeretném, ha nem tudnátok, testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át, 2 és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. 3 Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, 4 és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt. 5 De többségükben nem lelte kedvét az Isten, úgyhogy elhullottak a pusztában. 6 Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak. 7 Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek, amint meg van írva: "Leült a nép enni, inni, és felkelt játszani." 8 De ne is paráználkodjunk, mint ahogy közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egyetlen napon huszonháromezren. 9 Krisztust se kísértsük, ahogyan közülük némelyek kísértették, és elpusztultak a kígyóktól. 10 De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elveszítette őket a pusztító angyal. 11 Mindez pedig példaképpen történt velük, figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk. 12 Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! 13 Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni. 14 Ezért, szeretteim, kerüljétek a bálványimádást! 15 Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok. 16 Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? 17 Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk. 18 Nézzétek a test szerinti Izráelt! Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral? 19 De mit mondok ezzel? Talán azt, hogy a bálványáldozat vagy a bálvány ér valamit? 20 Sőt inkább azt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek áldozzák és nem Istennek: azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben. 21 Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is. 22 Vagy haragra ingereljük az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála? 23 Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít. 24 Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét. 25 Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzesetek semmit lelkiismereti okokból, 26 mert "az Úré a föld és annak teljessége". 27 Ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki, és el akartok menni, mindent megehetitek, amit elétek tesznek; ne kérdezzesetek semmit lelkiismereti okokból. 28 De ha valaki azt mondja nektek: "Ez bálványáldozati hús", ne egyétek meg: amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt. 29 Lelkiismeretről beszélek, de nem a sajátunkról, hanem a másikéről. Mert miért vádolja az én szabadságomat a másik lelkiismerete? 30 Ha én hálával eszem, miért kárhoztatnának engem azért, amiért én hálát adok? 31 Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek! 32 Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten egyházának; 33 mint ahogyan én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.

1Kor. 11.

1 Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak. 2 Dicsérlek titeket, hogy emlékeztek minden tanításomra, és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek. 3 Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten. 4 Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére. 5 De minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére, mert ugyanolyan, mintha megnyírták volna. 6 Mert ha az asszony nem fedi be a fejét, akkor vágassa le a haját, ha pedig szégyen az asszonyra hajának levágása vagy leborotválása, akkor fedje be a fejét. 7 Mert a férfinak nem kell befednie a fejét, mivel ő az Isten képe és dicsősége, az asszony ellenben a férfi dicsősége. 8 Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiből. 9 Mert nem is a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiert. 10 Ezért tehát kötelessége az asszonynak, hogy méltóságának jelét viselje a fején, az angyalok miatt is. 11 De az Úrban nincs asszony férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül. 12 Mert ahogyan az asszony a férfiből van, úgy a férfi is az asszony által van, mindkettő pedig Istentől van. 13 Ítéltétek meg magatokban: illik-e az asszonynak fedetlen fővel imádkozni az Istenhez? 14 Vajon maga a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját, 15 az asszonynak ellenben ékesség, ha megnöveszti a haját, mert neki fátyolként adatott a haj. 16 Ha pedig valaki ebben a dologban vitatkozik akar: nekünk nincsen ilyen szokásunk, sem Isten gyülekezeteinek. 17 Amikor a következőkre rátérek, nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze. 18 Mert először is azt hallom, hogy amikor összejöttök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben el is hiszem. 19 Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek. 20 Amikor tehát összejöttök egy helyre, nem lehet úrvacsorával élni, 21 mert az evésnél mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhezik, a másik pedig megrészegedik. 22 Hát nincsen házatok, hogy ott egyetek és igyatok? Vagy megvetitek az Isten gyülekezetét, és megszegyénítitek azokat, akiknek nincsen? Mit mondjak erre? Dicsérjelek ezért titeket? Nem dicsérlek. 23 Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, 24 és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: "Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." 25 Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: "E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre." 26 Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön. 27 Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. 28 Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. 29 Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának. 30 Ezért erőtlenek és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan. 31 Mert ha mi magunk ítélnénk meg önmagunkat, nem esnénk ítélet alá. 32 De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk. 33 Azért tehát, testvéreim, ha evésre egybegyűltök, várjátok meg egymást. 34 És ha valaki éhes, otthon egyék, hogy ne ítéletre jöjjetek össze. A többiről majd akkor rendelkezem, ha hozzátok érkezem.

1Kor. 12.

1 A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek. 2 Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz. 3 Ezért tudotokra adom, hogy senki sem mondja: "Jézus átkozott", aki Isten Lelke által szól; és senki sem mondhatja: "Jézus Úr", csakis a Szentlélek által. 4 A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. 5 Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. 6 És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. 7 A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. 8 Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. 9 Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. 10 Van, aki az isteni erő munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. 11 De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. 12 Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. 13 Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. 14 Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. 15 Ha ezt mondaná a láb: "Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e? 16 És ha ezt mondaná a fül: "Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e? 17 Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? 18 Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. 19 Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? 20 Így bár sok a tag, mégis egy a test. 21 Nem mondhatja a szem a kéznek: "Nincs rád szükségem", vagy a fej a lábaknak: "Nincs rátok szükségem!" 22 Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek, 23 és amelyeket a test tisztességtelen részeinek tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek: 24 az ékeseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, 25 hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. 26 És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. 27 Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai. 28 Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra. 29 Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? 30 Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni? 31 De törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra. Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.

1Kor. 13.

1 Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. 2 És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyszólván hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. 3 És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. 4 A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. 5 Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. 6 Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. 7 Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. 8 A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni. 9 Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk. 10 Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. 11 Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. 12 Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. 13 Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.

1Kor. 14.

1 Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok. 2 Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat. 3 Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal. 4 Aki nyelveken szól, önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi. 5 Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább, ha prófétálnátok; mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön belőle. 6 Ha pedig, testvéreim, elmegegyek hozzátok, és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha nem szólok hozzátok egyúttal kinyilatkoztatásban vagy ismeretben, prófétálásban vagy tanításban? 7 Az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár lant, ha nem adnak különböző hangokat, hogyan ismerjük fel, amit a fuvolán vagy a lanton játszanak? 8 Ha pedig a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog a harcra készülni? 9 Így van veletek is, amikor nyelveken szóltok: ha nem szóltok világosan, hogyan fogják megérteni, amit beszéltek? Csak a levegőbe fogtok beszélni. 10 Ki tudja, hányféle nyelv van ezen a világon, és egyik sem értelmetlen. 11 Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem. 12 Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja. 13 Ezért aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot is tudjon adni. 14 Mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom. 15 Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is. 16 Mert ha csak lélekkel mondasz dicséretet, akkor aki az avatatlank helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz? 17 Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle. 18 Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni, 19 de a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken. 20 Testvéreim, ne legyetek gyermekek a gondolkozásban, hanem a rosszban legyetek kiskorúak, a gondolkozásban ellenben érettek legyetek. 21 A törvényben meg van írva: "Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám", ezt mondja az Úr. 22 Úgyhogy a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól. 23 Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlank vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őriöngtök? 24 De ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, 25 és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van. 26 Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épüléseket szolgálja! 27 Ha nyelveken szól is valaki, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egy valaki pedig magyarázza meg. 28 Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez. 29 A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítéljék meg. 30 De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. 31 Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon. 32 A prófétákban lévő Lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak. 33 Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik, 34 az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is

mondja. 35 Ha pedig meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket, mert
illetlen az asszonynak a gyülekezetben beszélnie. 36 Vajon tőletek indult ki az Isten igéje,
vagy egyedül hozzátok jutott el? 37 Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy
Lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata. 38
És ha valaki ezt nem ismeri el, ne ismertessék el. 39 Ezért, testvéreim, törekedjete a
prófétálásra, de a nyelveken való szólást se akadályozzátok. 40 Azonban minden
illendően és rendben történjék.

1Kor. 15.

1 Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdetem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. 2 Átala üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdetem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké. 3 Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. 4 Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon, 5 és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. 6 Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. 7 Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. 8 Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. 9 Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát. 10 De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. 11 Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és ti így lettetek hívőkké.

12 Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? 13 Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. 14 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. 16 Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. 17 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. 18 Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. 19 Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. 21 Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. 22 Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. 23 Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi. 24 Azután jön a vég, amikor átadja az az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt. 25 Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét. 26 Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. 27 Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett mindent. 28 Amikor pedig majd alávetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenkiben. 29 Különben mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg értük? 30 Miért vállalunk veszedelmet mi is minden percben? 31 Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való dicsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. 32 Ha csak emberi módon küzdöttem a vadállatokkal Efezusban, mi hasznom belőle? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor "együnk és igyunk, mert holnap úgymé meghalunk". 33 Ne tévelyegjete: "A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!" 34 Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik az Istent: megszegyénítésekre mondom ezt. 35 De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? 36 Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, 37 és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. 38 De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet. 39 Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké, és más a halaké. 40 Vannak mennyei

testek, és vannak földi testek, de más a mennyeiek fényessége, és más a földieké. 41 Más a nap fényessége, más a hold fényessége, és más a csillagok fényessége: mert egyik csillag fényességben különbözik a másik csillagtól. 42 Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; 43 elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. 44 Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is. 45 Így is van megírva: "Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Lélekké." 46 De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki. 47 Az első ember földből, porból való, a második ember mennyből való. 48 Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyeiek is. 49 És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is. 50 Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem öröközheti Isten országát, a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. 51 Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. 52 Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. 53 Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba. 54 Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: "Teljes a diadal a halál fölött! 55 Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?" 56 A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. 57 De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! 58 Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

1Kor. 16.

1 Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendelttem. 2 A hét első napján mindegyikötök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek. 3 Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy adományokat elvigyék Jeruzsálembe. 4 Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt fognak jönni.

5 Hozzátok pedig akkor megyek, ha végigmentem Macedónián. Mert Macedónián átutazom, 6 de nálatok talán ott is maradok, vagy át is telelek, hogy ti indítsatok útnak, ahova majd megyek. 7 Mert nemcsak átutazóban akarok meglátogatni titeket, hanem remélem, hogy egy ideig ott is maradok nálatok, ha az Úr megengedi. 8 Efezusban pünkösdig maradok, 9 mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok.

10 Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én. 11 Senki se nézze le tehát, hanem indítsatok útnak békességgel, hogy eljöjjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt. 12 Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen sem akarta az Isten, hogy most elmenjen. De el fog menni, mihelyt alkalma lesz rá.

13 Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! 14 Minden dolgotok szeretetben menjen végbe! 15 Kérlek titeket, testvéreim: tudjátok Sztefanász házanépéről, hogy ők Akhája zsengeje, és a szentek szolgálatára szánták magukat: 16 ti is engedelmességedjétek az ilyeneknek, és mindazoknak, akik velük együtt szolgálnak és fáradoznak. 17 Örülök Sztefanász, Fortunátusz és Akhaikosz megérkezésének, mert ők távolléteketben pótolnak majd benneteket. 18 Mert felüdítették mind az én lelkemet, mind a tieteket. Becsüljétek meg tehát az ilyeneket!

19 Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei. Sokszor köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka a házuknál levő gyülekezettel együtt. 20 Köszöntenek titeket a testvérek mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. 21 Köszöntésemet saját kezemmel írom: Pál. 22 Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott! Marana tha! 23 Az Úr Jézus kegyelme veletek! 24 Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban! Ámen.

Pál második levele a korinthusiakhoz

2Kor. 1.

1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus, a testvér: Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, és mindazoknak a szenteknek, akik Akhájában vannak: 2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

3 Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, 4 aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. 5 Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is. 6 Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk. 7 A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részestársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is. 8 Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. 9 Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; 10 aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, 11 mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.

12 Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek. 13 Mert nem írtunk nektek mást, mint amit olvastok és meg is értetek, sőt remélem, hogy teljesen meg fogtok érteni, 14 ahogyan részben meg is értettetek minket: hogy ti velünk dicsekedtek, amiképpen mi is veletek a mi Urunk Jézus napján. 15 Ezzel a bizodalommal akartam már előbb hozzátok menni, hogy másodszor is részesüljete a kegyelemben. 16 Aztán tőletek akartam átmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok menni, hogy ti bocsássatok útra Júdeába. 17 Amikor tehát ezt akarom, vajon könnyelmű vagyok-e? Vagy amit tervezek, emberi módon tervezem, vagy hogy énnálam az "igen" egyszersmind "nem" is? 18 Isten a tanúm, hogy beszédünk nálatok nem volt "igen" és "nem". 19 Mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit közöttetek mi, tudniillik én, Szilvánusz és Timóteus hirdettünk, nem lett "igen"-né is meg "nem"-mé is, hanem az "igen" valósult meg őbenne. 20 Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk. 21 Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. 22 Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe. 23 Én pedig az Istent hívom tanúbizonyosságul magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korinthusba. 24 Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömetöknek, mivel szilárdan álltok a hitben.

2Kor. 2.

1 Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal. 2 Mert ha megszorítlak titeket, akkor ki vidámít meg engem, hacsak nem az, akit én megszorítok? 3 Azért is írtam levélben erről, hogy amikor megérkezem, ne éjjen szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké. 4 Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbennem irántatok.

5 Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem - hogy ne túlozzak - részben titeket mindnyájatokat is. 6 Elég az ilyennek az a büntetés, amit a többség mért rá. 7 Most viszont inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a túlságos nagy szomorúság valamiképpen meg ne eméssze az illetet. 8 Ezért kérek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet. 9 Mert leveletem azért is írtam, hogy meggyőződjem megbízhatóságotokról: vajon mindenben engedelmesek vagytok-e. 10 Akinek pedig ti megbocsáttok, annak én is megbocsátok. Mert amit én megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, az tiéretetek volt Krisztus színe előtt, hogy rá ne szedjen minket a Sátán. 11 Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.

12 Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár az Úr kaput nyitott előttem, 13 nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéretem. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Macedóniába. 14 De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. 15 Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: 16 ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre? 17 Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyerészkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztus által.

2Kor. 3.

1 Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánlólevelekre? 2 A mi levelünk ti vagytok, amely beírva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. 3 Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira. 4 Ilyen bizodalunk pedig a Krisztus által van Isten iránt. 5 Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van. 6 Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betű, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít. 7 Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy nem tudtak Izráel fiai Mózes arcára nézni arcának múltó dicsősége miatt, 8 hogyne volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálata? 9 Mert ha a kárhóztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata! 10 Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt. 11 Ha ugyanis a múltandó dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó. 12 Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk; 13 és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izráel fiai a múltandó dicsőség végét. 14 De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el. 15 Sőt mindmáig, valahányszor Mózeset olvassák, lepel van a szívükön. 16 De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvétetik a lepel. 17 Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. 18 Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

2Kor. 4.

1 Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban állunk, minthogy irgalmat nyertünk, nem csüggedünk el, 2 hanem elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket; nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt. 3 Ha pedig nem elég világos a mi evangéliumunk, csak azok számára nem világos, akik elvesznek. 4 Ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása. 5 Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgálókat Jézusért. 6 Isten ugyanis, aki ezt mondta: "Sötétségből világosság ragyogjon fel", ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

7 Ez a kíncsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: 8 Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; 9 üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; 10 Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. 11 Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. 12 Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. 13 Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: "Hittem, azért szóltam", mi is hiszünk, és azért szólunk! 14 Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt. 15 Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. 16 Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. 17 Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, 18 mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

2Kor. 5.

1 Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. 2 Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, 3 ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. 4 Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet. 5 Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. 6 Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; 7 mert hitben járunk, nem látásban. 8 De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. 9 Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki. 10 Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt. 11 Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk. 12 Nem önmagunkat ajánljuk ismét nektek, hanem lehetőséget adunk nektek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek azoknak, akik azzal dicsekednek, ami csak látszat, és nem azzal, ami a szívben van. 13 Ha ugyanis révületbe estünk, Istenért történt, ha pedig józanok vagyunk, értetek van. 14 Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; 15 és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. 16 Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. 17 Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. 18 Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. 19 Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését. 20 Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! 21 Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

2Kor. 6.

1 Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. 2 Mert ő mondja: "A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!" 3 Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, 4 hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, 5 verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, 6 tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, 7 az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, 8 dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ártók és igazak, 9 mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, 10 mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.

11 Szánk megnyílt, szívünk kitárult előttetek, korinthusiak: 12 nem a mi szívünkben van kevés hely számotokra, hanem a ti szívetekben van kevés hely számunkra. 13

Viszonzásul pedig, mint gyermekeimhez szólok: tárjátok ki ti is szíveteket.

14 Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? 15 Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? 16 Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: "Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. 17 Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, 18 Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr."

2Kor. 7.

1 Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket. 2 Fogadjatok be minket: senkit nem bántottunk, senkit nem károsítottunk meg, senkit nem csaltunk meg. 3 Nem vádképpen mondom, hiszen az előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt éljünk, és együtt haljunk. 4 Nagy a bizalmam irántatok, sok dicsekedni valóm van veletek, tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagytok örömmel.

5 Mert amikor megérkeztünk Macedóniába, semmi nyugalma sem volt testünknek, hanem mindenféleképpen gyötrődünk: kívül harcok, belül félelmek. 6 De Isten, a megalázottak vigasztalója, megvigasztalt minket Titusz megérkezésével; 7 de nemcsak az ő megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő nálatok megvigasztalódott. Hírül hozta ugyanis nekünk a ti vágyódásokat, a ti kesergéseket, a ti hozzám való ragaszkodásokat, úgyhogy még jobban megörültem.

8 Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan, látva hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket, 9 de most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg: mert Isten szerint szomorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt. 10 Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez. 11 Mert éppen az, hogy Isten szerint szomorodtatok meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését! Mindenképpen igazoltátok, hogy tiszták vagytok az ügyben. 12 Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő miatt, és nem is a sértett érdekében írtam, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá legyen buzgóságotok, amely az Isten színe előtt van bennetek irántunk. 13 Ezért tehát megvigasztalódtunk, de megvigasztalódásunkon túl még jobban örültünk Titusz örömének, hiszen ti mindnyájan megnyugtattátok a lelkét. 14 Mert ha egy kissé eldicsekedtem neki veletek, nem szégyenültem meg, hanem amint mindent az igazsághoz híven mondtunk el nektek, úgy Titusz előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult. 15 Az ő szíve még jobban felétek fordul, amikor visszaemlékezik mindnyájatok engedelmisségére, amint félve és aggóva fogadtátok őt. 16 Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

2Kor. 8.

1 Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. 2 Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. 3 Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, 4 és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. 5 És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából. 6 Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már előbb elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adományának az összegyűjtését.

7 Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. 8 Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. 9 Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. 10 Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta. 11 Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van! 12 Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs. 13 Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően 14 a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; 15 amint meg van írva: "Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje."

16 Hála legyen az Istennek, aki értetek ugyanezt a buzgóságot adta Titusz szívébe. 17 Mert megkapta ugyan a bátorítást, de buzgóbb lévén, önként ment el hozzátok. 18 Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet. 19 Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi készségünk megmutatására. 20 Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: 21 mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. 22 Elküldtük velük együtt azt a testvért, akinek az alkalmasságát sok mindenben kipróbáltuk, mert sokszor buzgó volt, most pedig még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek. 23 Akár Titusról van szó, aki nekem társam és közöttem munkatársam, akár a mi testvéreinkről, a gyülekezetek küldöttei ők: Krisztus dicsősége. 24 Tanúsítatok tehát irántuk szeretetet, és mutassátok meg nekik, hogy méltón dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.

2Kor. 9.

1 A szentek iránti szolgálatról fölösleges írnom nektek. 2 Hiszen ismerem készségeketek, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavaly óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget. 3 De mégis elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekedésünk ebben az ügyben hiábavaló legyen, hanem amint megmondtam: készen legyetek. 4 És ha velem macedónok érkeznek, és felkészületlenül találunk titeket, valamiképpen szégyent ne valljunk mi - hogy ne mondjuk: ti - ebben a bizodalunkban. 5 Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány. 6 Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. 7 Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert "a jókedvű adakozót szereti az Isten". 8 Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre. 9 Amint meg van írva: "Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké." 10 Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megszorítja "igazságotok gyümölcsét." 11 Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt általunk. 12 Mert ennek a szolgáltatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt. 13 Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmségért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást tesztet, és azért a jószívűségétekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul. 14 És ők könyörögnek is értetek, és vágyódnak utánatok, mivel Isten jósága bőven kiáradt rátok. 15 Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

2Kor. 10.

1 A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki - némelyek szerint - szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok; 2 kérlek titeket, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen erélyesnek lennem annak a meggyőződésnek az alapján, amellyel merészen akarok fellépni némelyekkel szemben, akik úgy vélekednek, hogy mi test szerint élünk. 3 Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; 4 hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. 5 Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre, 6 és készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, amikor teljességre jut a ti engedelmségeitek. 7 Ami a szemetek előtt van, arra nézzetek! Ha valaki meg van győződve arról, hogy ő a Krisztusé, azt is gondolja meg önmagában, hogy amint ő Krisztusé, ugyanúgy mi is. 8 Mert ha kissé túlozva dicsekszem is a hatalmunkkal, amelyet az Úr építésetekre, és nem rombolásotokra adott, nem szégyenülök meg, 9 nem akarva azt a látszatot kelteni, mintha levelemmel csak fenyegetnék titeket. 10 Mert levelei, mondják, súlyosak és kemények ugyan, de testi megjelenése erőtlén, és beszéde szánalmas. 11 Azt pedig gondolja meg az ilyen ember, hogy amilyenek vagyunk a távollétünkben írt levelünk szavaiban, olyanok leszünk ottlétünkben tetteinkben is.

12 Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják. De ezek nem veszik észre, hogy magukhoz mérik, és magukhoz hasonlítják önmagukat. 13 Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet az Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is. 14 Mert mi nem mentünk túl a nekünk kiszabott határon, mint akik nem jutnak el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliumával. 15 Nem dicsekszünk mértéktelenül mások fáradozásával, de reméljük, hogy hitetek megnövekedésével nagygyá leszünk közöttetek a mi munkaterületünkön. 16 Ennélfogva a rajtatok túl eső területeken is hirdetjük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt már elvégeztek. 17 Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék, 18 mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.

2Kor. 11.

1 Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget, sőt viseljete el engem is. 2 Mert Isten féltő szeretetével féltetek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé. 3 Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségétől. 4 Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek. 5 Pedig úgy gondolom, hogy semmivel sem vagyok alábbvaló a legfőbb apostoloknál. 6 Ha iskolázatlan vagyok is az ékesszólásban, az ismeretben nem, különben is nyíltan álltunk előttetek minden tekintetben. 7 Vagy talán bünt követtem el, amikor megaláztam önmagam, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdettem nektek az Isten evangéliumát? 8 Más gyülekezeteket fosztottam ki, amikor támogatást fogadtam el tőlük a nálatok végzendő szolgálatra. 9 Amikor pedig nálatok voltam, és hiányt szenvedtem, nem terheltem meg senkit, mert hiányomat a Macedóniából jött testvérek pótolták, és attól, hogy én terhetekre legyek, minden tekintetben tartózkodtam, és tartózkodni fogok. 10 A Krisztus bennem levő igazságára mondom, hogy ettől a dicsekvésemről Akhája vidékén sem fognak megfosztani. 11 Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten jól tudja azt! 12 De amit teszek, azt ezután is tenni fogom, hogy elvegyem a lehetőséget azoktól, akik arra keresnek alkalmat, hogy amivel dicsekednek, abban olyanoknak bizonyuljanak, mint mi. 13 Mert az ilyenek álapostolok, csaló munkások, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat. 14 Nem is csoda, mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. 15 Nem meglepő tehát, hogy szolgálói is az igazság szolgálóinak adják ki magukat; de a végük cselekedeteikhez méltó lesz.

16 Megint csak azt mondom, senki se tartson esztelennek, ha pedig mégis annak gondoltok, akkor esztelenként is fogadjatok el, hogy egy kissé én is dicsekedhessem. 17 Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte esztelenül, a dicsekedésnek ezzel a merészségével. 18 Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok. 19 Hiszen ti okosak vagytok, és szívesen eltűritek az eszteleneket: 20 mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki élösködik rajtatok, ha valaki zsákmányul éjt titeket, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket. 21 Szégyenkezve szólok, minthogy ehhez mi gyengék voltunk. De ha valaki merész valamiben, esztelenül szólok, merész vagyok én is. 22 Héberrek ők? Én is. Izráeliták? Én is. Ábrahám utódai? Én is. 23 Krisztus szolgálói? Esztelenül szólok: én még inkább, hiszen többet fáradoztam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben. 24 Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján, 25 háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain. 26 Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, 27 fáradozásban és vesződésben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. 28 Ezekon kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja. 29 Ki erőtlenségem, hogy vele együtt ne volnék én is erőtlenségem? Ki botránkozik meg, hogy ne égnék én is? 30 Ha dicsekednem kell, gyengeségeimmel fogok dicsekedni. 31 Az Úr Jézus Istene és Atyja, aki áldott örökké, tudja, hogy nem hazudok. 32 Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy elfogjanak engem. 33 Ablakon át kosárban eresztettek le a falon, és megmenekültem a kezéből.

2Kor. 12.

1 Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. 2 Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik évig. 3 Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, 4 elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania. 5 Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem. 6 Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; 7 még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. 8 Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. 9 De ő ezt mondta nekem: "Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz."

Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. 10 Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

11 Esztelenné lettem: ti kényszerítettetek rá. Nektek kellett volna ugyanis engem ajánlanotok, hiszen semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is. 12 Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, csodákban és isteni erőkben nyilvánultak meg közöttetek. 13 Mert mi az, amiben a többi gyülekezethez képest hátrányba kerültetek, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot! 14 Íme, most kész vagyok harmadszor is elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a titek, hanem titeket magatokat kereslek. Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. 15 Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom a ti lelketekért. Ha én titeket ennyire szeretlek, ti kevésbé szerettek engem? 16 Ám legyen: én nem voltam terhetekre, de ravasz ember lévén, csellel fogtalak meg titeket. 17 Vagy valamelyik küldöttem révén csaltalak meg titeket? 18 Megkértem Tituszt, és vele együtt küldtem el azt a testvért is. Csak nem Titusz csalt meg titeket? Nem ugyanazon Lélek szerint jártunk? Nem ugyanazokon a nyomokon? 19 Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épülésetekre. 20 Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak talállak titeket, mint szeretnélek, és ti is olyannak találtok engem, amilyenek nem szeretnétek. Félek, hogy viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmazás, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás lesz közöttetek, 21 úgyhogy amikor odamegyek, ismét megaláz engem az én Istenem nálatok, és megsíratok sokakat azok közül, akik korábban vétkeztek, és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek.

2Kor. 13.

1 Most harmadszor megyek hozzátok: "Két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást!" 2 Előre megmondtam, most is előre mondom, mint másodszori ottlétemkor, és most távollétemben is azoknak, akik előzőleg vétkeztek, de a többieknek is: ha még egyszer elmegyek, nem leszek kíméletes; 3 minthogy annak bizonyítékát keresitek, hogy általam valóban az a Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlén, hanem hatalmas közöttetek. 4 Mert ha meg is feszítettett erőtlenségből, él az Isten hatalmából, és ha mi erőtlének vagyunk is őbenne, élni fogunk vele együtt az Isten hatalmából közöttetek. 5 Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok. 6 De remélem, felismeritek, hogy mi viszont kipróbáltak vagyunk. 7 Imádkozunk az Istenhez, hogy semmi rosszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi kipróbáltaknak mutatkozzunk, hanem azért, hogy a jót tegyétek, mi pedig mintha nem volnánk kipróbáltak. 8 Mert semmit nem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. 9 Mert örülünk, ha mi erőtlének vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Könyörgünk a ti épülésetekért. 10 Azért írom ezeket távollétemben, hogy ottlétemkor ne kelljen keményen bánnom veletek aszerint a hatalom szerint, amelyet az Úr nekem építésre, és nem rombolásra adott.

11 Végül, testvéreim, örüljétek, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljétek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz. 12 Köszöntsétek egymást szent csókkal; köszöntenek titeket a szentek mind. 13 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!

Pál levele a galatákhoz

Gal. 1.

1 Pál apostol, aki nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, és az Atya Isten által, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül - 2 és a velem levő atyafiak mindnyájan: Galácia gyülekezeteinek. 3 Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, 4 aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. 5 Övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

6 Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok; 7 pedig nincsen más. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát. 8 Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen! 9 Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet, azonkívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!

10 Most tehát embereknek akarok a kedvében járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája. 11 Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, 12 mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. 13 Mert hallottátok: milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. 14 És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. 15 De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, 16 hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. 17 Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba. 18 Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig. 19 De az apostolok közül nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét. 20 Amit pedig nektek írok, íme, az Isten színe előtt mondom, hogy nem hazugság. 21 Azután elmentem Szíria és Cilicia vidékére. 22 Júdea keresztyén gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem. 23 Csupán ezt hallották: "Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított." 24 És dicsőítették énértem az Istent.

Gal. 2.

1 Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással, és magammal vittem Tituszt is. 2 Kinyilatkoztatástól indítva mentem fel, és eléjük tartam az evangéliumot, amelyet a pogányok között hirdetek, mégpedig külön a tekintélyesek elé, nehogy hiába fáradjak, és hogy eddigi fáradozásom se legyen hiábavaló. 3 Még a velem lévő Tituszt, aki görög volt, őt sem kényszerítette senki arra, hogy körülmetélkedjék, 4 a befurakodott áltestvérek kedvéért sem, akik csak azért férköztek be közénk, hogy kikémléjék szabadságunkat, amelyet Krisztus Jézusban kaptunk, és így szolgálva tegyenek minket. 5 Ezeknek egy pillanatra sem engedtünk, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra. 6 Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét -, azok a tekintélyes személyek engem semmire sem köteleztek. 7 Ellenkezőleg: elismerték, hogy rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint ahogyan Péterre a körülmetélésé. 8 Mert aki munkálkodott Péter által a körülmetéltek közötti apostolságban, az munkálkodott énáltalam is a pogányok között. 9 És amikor Jakab és Kéfás meg János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul kezet adtak nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányokhoz menjünk, ők pedig a körülmetéltekhez. 10 Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről: ez az, amit én igyekeztem is megtenni.

11 Amikor pedig Kéfás Antiókhia-ba jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfeddjem. 12 Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokkal. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidó származású testvérektől. 13 Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. 14 De amikor láttam, hogy nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak, mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: "Ha te zsidó létedre pogány módra, és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?"

15 Mi, akik természet szerint zsidók, és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk, 16 tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem. 17 Ha pedig Krisztusban keresve megigazulást, magunk is bűnösnek bizonyulunk, akkor talán Krisztus a bűn szolgája? Semmiképpen sem! 18 Mert ha valamit leromboltam, és ismét felépítem, magam nyilvánítom magamat törvényszegőnek. 19 Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. 20 Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. 21 Én nem vetem el az Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.

Gal. 3.

1 Ó, esztelen galaták, ki igazított meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg! 2 Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lélek, vagy az ige meghallásából származó hit alapján? 3 Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni? 4 Hiába tapasztaltatok ilyen nagy dolgokat? Ha így volna, valóban hiába. 5 Tehát az, aki a Lélek adja nektek, és hatalmas erővel munkálkodik közöttetek, vajon a törvény cselekedetei, vagy a hit ígéjének hallása által teszi-e ezt? 6 Így van megírva: "Ábrahám hitt az Istennek, és Isten őt azért igaznak fogadta el." 7 Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai. 8 Mivel pedig előre látta az Írás, hogy az Isten a pogányokat hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: "Általad nyer áldást a föld minden népe." 9 Eszerint a hitből élők nyernek áldást a hívő Ábrahámmal. 10 Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: "Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről megvan írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni." 11 Az pedig, hogy törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, világos, mert "az igaz ember hitből fog élni". 12 A törvény pedig nem hitből van, hanem "aki cselekszi, az fog élni általa". 13 Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: "Átkozott, aki fán függ" - 14 azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk. 15 Testvéreim, emberi módon szólok: a megerősített végrendeletet, még ha emberé is, senki sem teheti érvénytelenné, vagy nem toldhatja meg. 16 Az ígérek pedig Ábrahámnak adattak, és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: "és az ő utódainak", mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: "és a te utódodnak", aki a Krisztus. 17 Ezt pedig így értem: azt a szövetséget, amelyet korábban megerősített az Isten, a négyszázharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis ez nem törli el az ígéretet. 18 Mert ha a törvény alapján van az örökség, akkor már nem az ígéret alapján volna; Ábrahámnak viszont ígéret által ajándékozta azt az Isten. 19 Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígéret szól. A törvényt angyalok közölték közbenjáró által. 20 Közbenjáróra nincs szükség, ahol nincs két fél. Isten pedig egy. 21 A törvény tehát az ígérek ellen van? Semmiképpen sem! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes életet adni, valóban a törvény alapján volna a megigazulás. 22 De az Írás mindenkit bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek. 23 Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. 24 Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg. 25 De miután eljött a hit, többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve. 26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. 27 Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. 28 Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. 29 Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Gal. 4.

1 Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, 2 hanem gyámok és gondozók fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig. 3 Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. 4 De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, 5 hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. 6 Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: "Abbá, Atya!" 7 Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.

8 Amikor pedig még nem ismertétek az Istent, olyan isteneknek szolgáltatok, amelyek lényegüket tekintve nem azok. 9 Most azonban, miután megismertétek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket, hogyan térhettek vissza ismét az erőtlén és szegény elemekhez, és hogyan akartok újból szolgájukká lenni? 10 Aggódva figyeltek a napokra, hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre. 11 Attól féltetek titeket, hogy talán hiába fáradoztam értetek.

12 Testvéreim, kérlek titeket: legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti. Semmivel sem bántottatok meg. 13 Hiszen tudjátok, hogy az első alkalommal testi erőtlenségemben hirdetem nektek az evangéliumot, 14 és ti mégsem estetek abba a kísértésbe, hogy engem testi erőtlenségem miatt megvessetek vagy megutáljatok, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust. 15 Hova lett a ti boldogságotok? Mert bizonyosságot teszek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok, és nekem adtátok volna. 16 Most pedig az ellenségetek lettem, mert az igazat mondom nektek? 17 Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarnak titeket tőlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok. 18 Helyes az, ha valaki mindenkor a jóért buzgólkodik, és nem csak akkor, amikor ott vagyok közöttetek, 19 gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg kiformalódik bennetek a Krisztus. 20 Szeretnék azonban most ott lenni nálatok, és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.

21 Mondjátok meg nekem ti, akik a törvény uralma alatt akartok lenni, nem halljátok a törvényt? 22 Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganőtől, a másik a szabadtól. 23 De a rabszolganőtől való csak test szerint született, a szabadtól való viszont az ígélet által. 24 Ezeket átvitt értelemben kell venni, mert ezek az asszonyok két szövetséget jelentenek. Az egyik a Sinai-hegyi szövetség, amely szolgaságra szül: ez Hágár. 25 Mert Hágár a Sinai-hegy Arábiában - megfelel a mostani Jeruzsálemnek -, amely szolgaságban van fiaival együtt. 26 De a mennyei Jeruzsálem szabad: ez a mi anyánk. 27 Mert meg van írva: "Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyermeke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak." 28 Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára az ígélet gyermekei vagytok. 29 De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, úgy van ez most is. 30 De mit mond az Írás? "Úzd el a rabszolganőt és a fiát, mert nem örökölhet együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával." 31 Ezért tehát testvéreim: mi nem a rabszolganő, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk.

Gal. 5.

1 Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni. 2 Íme, én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek: Krisztus semmit sem használ nektek. 3 De ismét bizonyoságot teszek minden embernek, hogy aki körülmetélkedik, köteles az egész törvényt megtartani. 4 Akik törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok a Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestek. 5 Mi ugyanis a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. 6 Mert Krisztus Jézusban nem számít sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit. 7 Eddig jól futottatok: ki akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmesskedjétek? 8 Ez a félrevezetés nem attól van, aki hív titeket. 9 Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti. 10 Én bizalommal vagyok irántatok az Úrban, hogy egyáltalán nem fogtok másképp gondolkodni; de aki megzavar titeket, el fogja venni büntetését, bárki legyen is az. 11 Engem pedig, testvéreim, ha még mindig a körülmetélkedést hirdetem, miért üldöznék? Hiszen akkor megszűnik a kereszt botránya. 12 Bárcsak ki is metszelnék magukat, akik lázítanak titeket. 13 Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak. 14 Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: "Szeresd felebarátodat, mint magadat." 15 Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok: el ne emésszétek egymást!

16 Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek. 17 Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. 18 Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. 19 A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, 20 bálványi mádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; 21 irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát. 22 A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, 23 szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. 24 Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. 25 Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. 26 Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

Gal. 6.

1 Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél. 2 Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét. 3 Mert ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, jóllehet semmi, megcsalja önmagát. 4 Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csakis a maga tetteivel dicsekedhet, és nem a máséval. 5 Mert mindenki a maga terhét hordozza. 6 Akit pedig az igére tanítanak, az minden javából részesítse tanítóját. 7 Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: 8 mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet. 9 A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. 10 Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben. 11 Nézzétek, mekkora betűkkel írok nektek a saját kezemmel! 12 Akik testi értelemben akarnak tetszést aratni, azok kényszerítenek arra titeket, hogy körülmetélkedjete, csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldözzék őket. 13 Mert akik körülmetélkednek, maguk sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják a ti körülmetéléseteket, hogy a ti testetekkel dicsekedhessenek. 14 Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára. 15 Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem a körülmetéletlenség; hanem csak az új teremtés. 16 Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izraelének! 17 Ezentúl senki se okozzon nekem fájdalmat, mert én a Jézus bélyegeit hordozom a testemen! 18 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvéreim. Ámen.

Pál levele az efezusiakhoz

Ef. 1.

1 Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az Efezusban élő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek: 2 kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

3 Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. 4 Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. 5 Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, 6 hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. 7 Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, 8 amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. 9 Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne 10 az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. 11 Őbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik; 12 hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban. 13 Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, 14 örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.

15 Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, 16 szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; 17 és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; 18 és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, 19 és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével 20 munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, 21 feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. 22 "Az ő lábai alá vetett mindent", és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, 23 amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.

Ef. 2.

1 Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, 2 amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. 3 Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppenúgy, mint a többiek. 4 De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, 5 minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! - 6 és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, 7 hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban. 8 Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töltetek van: Isten ajándéka ez; 9 nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. 10 Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

11 Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. 12 Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígélet szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. 13 Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor "távol" voltatok, "közel" kerültetek a Krisztus vére által. 14 Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, 15 miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. 16 Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, 17 és eljött, és "békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek". 18 Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. 19 Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. 20 Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, 21 akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, 22 és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.

Ef. 3.

1 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért. 2 Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízásáról, amelyet nekem adott a ti javatokra, 3 amikor kijelentésével ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam. 4 Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én a Krisztus titkát, 5 amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt úgy, ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: 6 hogy tudniillik a pogányok örökös társaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által. 7 Ennek lettem szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amelyben hatalmának ereje által részesített engem. 8 Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát, 9 és hogy világossá tegyem mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtőjében; 10 és hogy ismertté legyen most az egyház által a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt az Isten sokféle bölcsessége. 11 Ez felel meg örök végzésének, amelyet megvalósított Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: 12 őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által. 13 Kérlek tehát titeket, ne csüggedjetek el az értetek szenvedett megpróbáltatásaim miatt, hiszen számotokra dicsőség ez. 14 Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, 15 akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: 16 adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; 17 hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva 18 képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; 19 és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. 20 Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: 21 azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.

Ef. 4.

1 Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, 2 teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, 3 igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a béke kötelékével. 4 Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: 5 egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, 6 egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben. 7 A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. 8 Ezért mondja az Írás: "Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek." 9 Az pedig, hogy "felment", mi mászt jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. 10 Aki leszállt, az "fel is ment", feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget. 11 És ő "adott" némelyeket apostolokul, másokat prófétául, ismét másokat evangélistául, vagy pásztorokul és tanítókul, 12 hogy felkészítse a szenteket a szolgálát végzésére, a Krisztus testének építésére, 13 míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, 14 hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; 15 hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. 16 Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben. 17 Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. 18 Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük. 19 Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban. 20 Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; 21 ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. 22 Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; 23 újuljatok meg lelketekben és elmétekben, 24 öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. 25 Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. 26 "Ha haragusztok is, ne vétkezzetek": a nap ne menjen le a ti haragotokkal, 27 helyet se adjatok az ördögnek. 28 Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. 29 Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. 30 És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. 31 Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt. 32 Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.

Ef. 5.

1 Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, 2 és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk "áldozati ajándékként, az Istennek kedves illatként." 3 Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkeskedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; 4 se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás. 5 Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában. 6 Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. 7 Ne vegyetek tehát részt ezekben. 8 Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. 9 A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség. 10 Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, 11 és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. 12 Mert amiket titokban tesztek, azokról még beszélni is szégyen, 13 de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. 14 Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: "Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus." 15 Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, 16 kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. 17 Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. 18 Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel, 19 mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak, 20 és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében. 21 Engedelmeskedjétek egymásnak, Krisztus félelmében. 22 Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak; 23 mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is. 24 De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben. 25 Férfiak! Úgy szeressétek feleségeiteket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte, 26 hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, 27 így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. 28 Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét az önmagát szereti. 29 Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, 30 minthogy tagjai vagyunk testének. 31 "A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté." 32 Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom. 33 De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

Ef. 6.

1 Gyermek! Engedelmeskedjétek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes. 2 "Tiszteld apádat és anyádat": ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, 3 mégpedig ez: "hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön." 4 Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel. 5 Szolgák! Félelemmel és rettegéssel engedelmeskedjétek földi uraitoknak, olyan tiszta szívvel, mint a Krisztusnak. 6 Ne látszatra szolgáljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus szolgálóiként cselekedjétek Isten akaratát: lélekből, 7 jóakarattal szolgáljatok, mint az Úrnak és nem mint embereknek; 8 mert tudjátok, hogy ha valaki valami jót tesz, visszakapja az Úrtól, akár szolga, akár szabad. 9 Ti pedig, urak, ugyanígy bánjatok velük, hagyjátok a fenyegetést, mivel tudjátok, hogy, él a mennyekben az Úr, aki nekik is, nektek is Uratok, és aki nem személyválogató. 10 Végül pedig: erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. 11 Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. 12 Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. 13 Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. 14 Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, 15 felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. 16 Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. 17 Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. 18 Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; 19 és énrtem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, 20 amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell. 21 Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem és hogyan élek, mindent elmond nektek Tükhikosz, az Úrban szeretett testvér és hű diakónus, 22 akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy értesüljétek helyzetünkről, és megvigasztalja szíveteket. 23 Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! 24 A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.

Pál levele a filippiekhez

Fil. 1.

1 Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói, mindazoknak a Krisztus Jézusban hívő szenteknek, akik Filippiben vannak, püspökeikkel és diakónusaikkal együtt: 2 kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

3 Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, 4 és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, 5 mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig. 6 Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára. 7 Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben. 8 Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével; 9 és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; 10 hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, 11 és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.

12 Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, 13 mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, 14 úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólnak Isten ígését. 15 Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból hirdetik a Krisztust: 16 ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, 17 azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban.

18 Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok. 19 Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. 20 Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. 21 Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! 22 Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. 23 Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; 24 de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. 25 Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal, a hitben való növekedésetekre és örömötökre; 26 így méginkább dicsekedtek majd velem Krisztus Jézusban, amikor ismét megjelenek nálatok. 27 Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért, 28 és hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozat, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől. 29 Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte, 30 és hogy ugyanabban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok.

Fil. 2.

1 Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, 2 akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek. 3 Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; 4 és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. 5 Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:

6 mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, 7 hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult;

8 megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

9 Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb,

10 hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;

11 és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

12 Ezért tehát, szerettem, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, 13 mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. 14 Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, 15 hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, 16 ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. 17 Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; 18 de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt.

19 Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek. 20 Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; 21 mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézuséval. 22 De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért. 23 Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim. 24 De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek. 25 Szükségesnek tartottam azonban, hogy visszaküldjem hozzátok Epafroditosz testvéremet, munkatársamat és bajtársamat, akit ti küldtetek, hogy szükségemben szolgálatomra legyen, 26 mivel vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalankodott, mert meghallottátok, hogy megbetegedett. 27 Meg is betegedett halálosan, de az Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következék. 28 Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljétek, és hogy én is kevésbé szomorkodjam. 29 Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, 30 mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam.

Fil. 3.

1 Egyébként pedig, testvéreim, örüljétek az Úrban. Hogy ugyanazt írom nektek, az engem nem fáraszt, titeket viszont megerősít. 2 Óvakodjatok a kutyáktól, óvakodjatok a gonosz munkásoktól, óvakodjatok a megmetéltektől! 3 Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik Isten Lelke szerint szolgálunk, és Krisztus Jézussal dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk. 4 Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább: 5 nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, 6 buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam. 7 Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. 8 Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. 9 Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, 10 hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, 11 hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.

12 Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. 13 Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, 14 de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

15 Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; 16 ellenben amire eljutottunk, aszerint járjunk. 17 Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljétek, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek. 18 Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei; 19 az ő végük kárhozat, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek. 20 Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, 21 aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.

Fil. 4.

1 Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szerettem! 2 Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban. 3 Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam, segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért; Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében. 4 Örüljtek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljtek. 5 A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! 6 Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; 7 és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. 8 Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! 9 Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!

10 Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. 11 Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. 12 Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. 13 Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem. 14 Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. 15 Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Macedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem állt velem kapcsolatban, csak ti egyedül, 16 mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. 17 Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra. 18 Átvettem mindent, és bővelkedem. El vagyok látva, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött olyan kellemes illatként és kedves áldozatként, amely tetszik az Istennek. 19 Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban. 20 A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Ámen.

21 Köszöntsetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket a velem levő testvérek. 22 Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók. 23 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Pál levele a kolosséiakhoz

Kol. 1.

1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér, 2 a Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek, akik Kolossében élnek: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól.

3 Hálát adunk mindenkor Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, amikor értetek imádkozunk, 4 mivel hallottunk a Krisztus Jézusba vetett hitetekről és arról a szeretetről, amely valamennyi szent iránt él bennetek. 5 Hálát adunk azért a reménységért is, amely készen van számotokra a mennyekben, amelyről már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból. 6 Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét. 7 Így tanultátok ezt Epafrásztól, szeretett szolgatársunktól, aki a Krisztus hú szolgája értetek. 8 Ő hozta nekünk a jó hírt a Lélektől kapott szeretetetekről.

9 Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, 10 hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjete gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjete az Isten ismeretében. 11 Erősödjete meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszú tűrésre. 12 Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. 13 Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, 14 akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata. 15 Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. 16 Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. 17 Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. 18 Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első. 19 Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, 20 és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. 21 Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, 22 most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. 23 Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem. 24 Most örülök a tiértetek elviselt szenvedéseimnek, és testem elszenvédi mindazt, ami a Krisztus gyötrelmeiből még hátravan, az ő testéért, amely az egyház. 25 Ennek a szolgájává lettem a szerint a megbízatás szerint, amelyet Isten nekem a ti javatokra adott, hogy teljesen feltárjam előttetek az Isten igéjét; 26 mégpedig azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, 27 akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek. 28 Mi őt hirdetjük, miközben minden embert teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban. 29 Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.

Kol. 2.

1 Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, 2 hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. 3 Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve. 4 Ezt azért mondom, nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen. 5 Mert ha távol vagyok is testben, lélekben mégis veletek vagyok, és örömmel látom a köztetek uralkodó szép rendet és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát. 6 Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. 7 Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.

8 Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik. 9 Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, 10 és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. 11 Benne vagytok körülmetélve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem a Krisztus szerinti körülmetéléssel, a bűn testének levetése által. 12 A keresztségben vele együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. 13 És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. 14 eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. 15 Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

16 Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. 17 Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. 18 Ne vegye el tőletek a versenydíjat az, aki alázatoskodásban és angyalok iránti tiszteletben tetszeleg, látomásaival foglalkozik, saját bölcsességétől ok nélkül felfuvalkodik, 19 de nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az őáltal növekszik az Isten szerinti növekedéssel. 20 Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők: 21 "Ne nyúlj hozzá, ne ízeled meg, ne is érintsd!" 22 Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelések. 23 Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázatoskodás és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet.

Kol. 3.

1 Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbán ül. 2 Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. 3 Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. 4 Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. 5 Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, 6 mert ezek miatt haragszik Isten. 7 Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; 8 most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonosztságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. 9 Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, 10 és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. 11 Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. 12 Öltösetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. 13 Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. 14 Mindezek fölé pedig öltösetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. 15 És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak. 16 A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. 17 Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala. 18 Ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjeteknek, ahogyan illik az Úrban. 19 Ti férfiak, szeressétek feleségeket, és ne legyetek irántuk mogorvák. 20 Ti gyermekek, engedelmeskedjétek szüleiteknek minden tekintetben, mert ez kedves az Úrban. 21 Ti apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, nehogy bátortalanokká legyenek. 22 Ti szolgák, engedelmeskedjétek minden tekintetben földi uraitoknak; ne látszatra szolgáljatok, mint akik embereknek akartok tetszeni, hanem tiszta szívvel, félve az Urat. 23 Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, 24 tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát. 25 Aki pedig igazságtalanul cselekszik, azt kapja vissza, amit tett, mert nincsen személyválogatás.

Kol. 4.

1 Ti urak, adjátok meg szolgálótoknak azt, ami igazságos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben.

2 Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. 3 Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, 4 hogy azt hirdethessem.

5 Bölcsen viselkedjete a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. 6 Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.

7 Az én egész helyzetemet megismerteti majd veletek Tükhikosz, a szeretett testvér, a hú diakónus, szolgatársam az Úrban. 8 Őt éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerjétek körülményeinket, és hogy megvigasztalja szíveteket. 9 Vele megy Onézimosz is, a hú és szeretett testvér, aki közületek való. Ők tehát mindent tudatnak veletek, ami itt történik. 10 Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be; 11 továbbá Jézus, akit Jusztusznak hívnak. A zsidók közül csupán ők munkatársaim az Isten országa hirdetésében; ők vigasztaltak engem. 12 Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgálója, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata. 13 Mert tanúskodom róla, hogy sokat fárad értetek és azokért, akik Laodiceában és Hierápolisban vannak. 14 Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos és Démász. 15 Köszöntsétek a laodiceai testvéreket, aztán Nimfát és a házánál levő gyülekezetet. 16 Amikor pedig felolvasták nálatok ezt a levelet, gondoskodjatok arról, hogy a laodiceai gyülekezetben is felolvassák, de arról is, hogy a Laodiceából érkezett levelet ti is felolvassátok. 17 És mondjátok meg Arkhipposznak: legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban! 18 A köszöntést én, Pál, írom a saját kezemmel. Ne feledkezzetek meg az én bilincseimről! Kegyelem veletek!

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz

1Thessz. 1.

1 Pál, Szilvánusz és Timóteus, az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban hívő thesszalonikaiak gyülekezetének: kegyelem néktek és békeség.

2 Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban; mert szüntelenül 3 emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásotokat, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságát; 4 mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok. 5 Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben, 6 ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úr éj, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömeivel fogadtátok be az igét. 7 Példává is lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában, 8 mert tőletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Macedóniába és Akhájába, hanem mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk, 9 mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogy miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, 10 és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

1Thessz. 2.

1 Hiszen magatok tudjátok, testvéreim, hogy nem hiába jártunk nálatok. 2 Sőt amint tudjátok, miután előbb szenvedés és bántalmazás ért minket Filippiben, a mi Istenünktől bátorságot kaptunk arra, hogy nyíltan hirdessük nektek az Isten evangéliumát sok tusakodás közben. 3 Mert a mi igehirdetésünk nem tévelygésből ered, nem is tisztátalan szándékból, nem is álnokságból. 4 Hanem mivel az Isten ítelt minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízza az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem az embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek. 5 Hiszen, mint tudjátok, soha sem léptünk fel hízelgő beszéddel, sem leplezett kapzsisággal, Isten a tanúnk: 6 nem is vártunk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól. 7 Mint Krisztus apostolai élhattünk volna tekintélyünkkel, mégis olyan szelíden léptünk fel közöttetek, mint ahogyan az anya dajkálja gyermekeit. 8 Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket. 9 Hiszen emlékeztek, testvéreink, a mi fáradozásunkra és vesződségünkre: éjjel és nappal dolgoztunk, hogy senkit meg ne terheljünk nálatok, és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát. 10 Ti vagytok a tanúim és az Isten: milyen szentek, igazak és feddhetetlenek voltunk közöttetek, akik hisztek. 11 Aminthogy azt is tudjátok, hogy mint gyermekeit az apa, mindenkit egyenként 12 intettünk és buzdítottunk, és kérve kértünk titeket: éljete az Istenhez méltó módon, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

13 Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek. 14 Mert ti, testvéreim, hasonlóvá lettetek az Isten gyülekezeteihez, amelyek Júdeában vannak, és a Krisztus Jézusban hisznek, mivel ugyanazokat szenvedtétek el ti is a saját népetektől, mint ők a zsidóktól. 15 Ezek megölték az Úr Jézust, ugyanúgy mint a prófétákat, üldöztek minket is; nem kedvesek Isten előtt, és ellenségei minden embernek, 16 akadályoznak minket abban is, hogy prédikáljunk a pogányoknak, hogy üdvözljenek: így teszik teljessé mindenkor bűneiket. De utol is érte őket az Isten haragja végérvényesen.

17 Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket. 18 Ezért el akartunk menni hozzátok, én, Pál nem is egyszer, de megakadályozott minket a Sátán. 19 Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az ő eljövetelekor? 20 Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

1Thesz. 3.

1 Ezért amikor ezt már nem bírtuk tovább elviselni, elhatároztuk, hogy egyedül maradunk Athénban, 2 és elküldtük Timóteust, a mi testvérünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben, 3 hogy senki meg ne tántorodjék a mostani megpróbáltatásokban. Hiszen ti is tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve. 4 Amikor nálatok voltunk, már előre megmondtuk nektek, hogy üldözni fognak minket, és amint tapasztaltatok, úgy is történt. 5 Én tehát, mivel már nem győztem türelemmel, elküldtem hozzátok, hogy megtudjak valamit a hitetekről, nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavalóvá a mi fáradozásunk. 6 Most azonban megjött tőletek Timóteus, és jó hírt hozott nekünk hitetekről és szeretetetekről; arról is, hogy szívesen emlékeztek ránk mindenkor, sőt látni szeretnétek minket, ahogyan mi is titeket. 7 Így tehát minden bajunk és üldöztetésünk között megvigasztalódtunk veletek kapcsolatban, testvéreim, a ti hitetek által. 8 Mert egyszerre feléledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban.

9 Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztetek minket a mi Istenünk előtt, 10 amikor éjjel és nappal buzgón könyörgünk azért, hogy láthassunk benneteket, és kipótolhassuk hitetek hiányosságait! 11 De maga a mi Istenünk és Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok, 12 titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket. 13 Erősítse meg a szíveteket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt. Ámen.

1Thesz. 4.

1 Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek - s amint éltek is -, ebben jussatok még előbbre. 2 Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. 3 Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól, 4 hogy mindenki szentségben és tisztaságban tudjon élni feleségével, 5 nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent; 6 és hogy senki túlkapásra ne vetemedjék, és ne csalja meg testvérét semmiféle ügyben. Mert bosszút áll az Úr mindezekért, ahogyan már előbb megmondtuk nektek, és bizonyosságot is tettünk róla. 7 Mert nem tisztátalanságra hívtok el minket az Isten, hanem megszentelődésre. 8 Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is reátok árasztja.

9 A testvéri szeretetről pedig nem szükséges írnom nektek, hiszen titeket is az Isten tanított az egymás iránti szeretetre; 10 és mert gyakoroljátok is ezt minden testvér iránt egész Macedóniában. De kérünk titeket, testvéreim, hogy egyre inkább gyarapodjatok ebben, 11 és tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljete, tegyéte a magatok dolgát, és saját kezetekkel dolgozzatok, ahogyan elrendeltük nektek. 12 A kívülállók iránt tisztességesen viselkedjete, és ne szoruljatek rá senkire.

13 Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennéte az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. 14 Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhözze Jézus által, vele együtt. 15 Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. 16 Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, 17 azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. 18 Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.

1Thessz. 5.

1 Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, 2 mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. 3 Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. 4 Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. 5 Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. 6 Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. 7 Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg. 8 Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. 9 Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, 10 aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. 11 Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is. 12 Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előjáróitok az Úrban, és intenek is titeket, 13 és munkájukért nagyon becsüljétek őket. Éljetek egymással békességben. 14 Kérünk titeket, testvéreink, intsétek a tétlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtleneket, legyetek türelmesek mindenkihez. 15 Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjete mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt. 16 Mindenkor örüljete, 17 szüntelenül imádkozzatek, 18 mindenért hálát adjatek, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. 19 A lelket ne oltsátok ki, 20 a prófétálást ne vesséte meg, 21 de mindent vizsgáljatek meg: a jót tartsátok meg, 22 a gonosz minden fajtájától tartózkodjatek. 23 Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleére. 24 Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt. 25 Testvéreim, imádkozzatek értünk is. 26 Köszöntsetek minden testvért szent csókkal. 27 Nyomatékosan kérlek titeket az Úrra, hogy olvassátok fel ezt a levelet minden testvéreknél! 28 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz

2Thessz. 1.

1 Pál, Szilvánusz és Timóteus, thesszalonikaiak gyülekezetének Istenben, a Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban: 2 kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól.

3 Szüntelen hálaival tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitetek nőttön nő, és az egymás iránt való szeretet gazdagodik mindnyájatokban, 4 úgyhogy mi magunk dicsekszünk az Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságotokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek. 5 Ez annak a jele, hogy Isten igazságosan fog ítélni, amikor titeket méltónak nyilvánít az ő országára, amelyért szenvedtek is. 6 Mert hiszen igazságos dolog az Isten előtt, hogy gyötrőiteknek gyötrellemmel fizessen, 7 nektek pedig, akiket gyötörtek, enyhülést adjon mivelünk együtt. Mert amikor az Úr Jézus megjelenik a mennyből hatalmának angyalaival, 8 tűz lángjában, bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent, és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. 9 Ezek majd örök pusztulással bűnhődnek az Úrtól és az ő dicső hatalmától, 10 amikor eljön az a nap, hogy megdicsőüljön szentjei között, és csodálják mindazok, akik benne hittek, aminthogy ti is hittel fogadtátok bizonyágtételünket. 11 Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit minden erejével, 12 hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őáltala a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.

2Thessz. 2.

1 Ami pedig a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét és a hozzá való gyülekezésünket illeti, arra kérünk titeket, testvéreim, 2 hogy ne veszítsétek el egyhamar józanságotokat, és ne rémítsen meg benneteket sem valamely lélektől származó kijelentés, sem a mi nevünkben elhangzó megnyilatkozás, sem valamiféle nekünk tulajdonított levél, mintha az Úr napja már közvetlenül itt volna. 3 Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. 4 Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten. 5 Nem emlékeztek rá, hogy még amikor nálatok voltam, megmondtam nektek mindezt? 6 És azt is tudjátok, hogy mi tartja vissza most még, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. 7 A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt most még visszatartja, el kell tűnni az útból. 8 És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytípró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövetelének fenségével. 9 Mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával; 10 és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözüljenek. 11 Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, 12 hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek. 13 Mi pedig hálával tartozunk az Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által. 14 Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében. 15 Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkből, akár levelünkből tanultatok. 16 Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, 17 vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.

2Thesz. 3.

1 És végül, testvéreim, imádkozzatok értünk, hogy terjedjen az Úr igéje, és úgy dicsőítsék, ahogyan nálatok is, 2 és hogy megszabaduljunk az elvetemült és gonosz emberektől: mert nem mindenkié a hit. 3 De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól. 4 Bizalmunk van az Úrban irántatok, hogy amit elrendelünk, azt megteszitek, és meg is fogjátok tenni. 5 Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára.

6 Testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében parancsoljuk nektek, hogy tartsátok távol magatokat minden olyan testvértől, aki tétlenül és nem a szerint a hagyomány szerint él, amelyet tőlünk vettetek át. 7 Mert magatok is tudjátok, hogyan kell követnetek minket; hiszen mi nem tétlenkedtünk közöttetek, 8 nem éltünk senkinél ingyen kenyéren, hanem fáradtsággal és vesződéssel dolgoztunk éjjel és nappal, nehogy valakit is megterheljünk közületek. 9 Nem azért, mintha nem volna meg a jogunk erre, hanem azért, hogy önmagunkat állítsuk elétek követendő példaként. 10 Mert akkor is, amikor nálatok voltunk, azt parancsoltuk nektek: ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. 11 Mert halljuk, hogy némelyek tétlenül élnek közöttetek, nem dolgoznak, hanem haszontalan dolgokat művelnek. 12 Az ilyeneknek pedig megparancsoljuk, és a lelkükre kötjük a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendben dolgozva, a maguk kenyérére éljenek. 13 Ti pedig, testvéreim, ne fáradjatok bele a jó cselekvésébe. 14 Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levélbeni intésünknek, azt jegyezzétek meg magatoknak: ne tartsatok vele kapcsolatot, hogy megszégyenüljön. 15 De ne tekintsétek ellenségnek, hanem intsétek, mint testvéreteket.

16 Maga a béke Ura adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal! 17 A köszöntést én, Pál, saját kezemmel írom: ez a hitelesítő jel, minden levelemben, így írok. 18 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!

Pál első levele Timóteushoz

1Tim. 1.

1 Pál, a mi megtartó Istenünknek, és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből Krisztus Jézus apostola, 2 Timóteusnak, igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

3 Amikor Macedóniába mentem, kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsolt meg némelyeknek, hogy ne hirdessenek tévtanokat, 4 ne is foglalkozzanak mondákkal és vég nélküli nemzetségtáblázatokkal, amelyek inkább vitákra vezetnek, mint Isten üdvözítő tervének megismerésére hit által. 5 A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet. 6 Némelyek elfordultak ezektől, és üres fecsegésre adták magukat, 7 törvénytánítók akarnak lenni; de nem értik sem azt, amit mondanak, sem azt, amit bizonygatnak. 8 Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki törvénytisztelettel él azzal. 9 És tudjuk azt is, hogy a törvény nem az igaz ellen van, hanem a törvénytisztelet és az engedetlenek, a hitetlenek és a bűnösök, a szentségtelenek és a szentségtörők, az apa- és anyagyilkosok, az embergyilkosok, 10 a paráznák, a fajtalanok, az emberrablók, a hazugok, a hamisan esküvők ellen, és mindaz ellen, ami csak ellenkezik az egészséges tanítással. 11 Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énrám bízott.

12 Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. 13 Jólehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. 14 De bőszesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. 15 Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. 16 De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrá mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. 17 Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

18 Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, fiam, Timóteus, hogy a rólad szóló korábbi próféciák alapján harcolj meg a nemes harcot. 19 Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek. 20 Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

1Tim. 2.

1 Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, 2 a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. 3 Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, 4 aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére. 5 Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, 6 aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében. 7 Azért rendeltettem hírnökül és apostolul - igazat mondok, nem hazudok -, hogy a hitre és az igazságra tanítsam a népeket. 8 Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül. 9 Ugyanígy az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával, 10 hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jó cselekedetekkel. 11 Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal. 12 A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben. 13 Mert Ádám teremtett először, Éva csak azután, 14 és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő, hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe. 15 Mégis megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmarad józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.

1Tim. 3.

1 Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván. 2 Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas; 3 nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár; 4 olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmisségben és teljes tisztességben neveli. 5 Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára? 6 Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék. 7 Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.

8 Ugyanígy a diakónusok is tiszteletre méltók legyenek, nem kétszínűek, nem mértéktelen borivás rabjai, nem haszonlesők, 9 hanem olyanok, akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. 10 De ezeket is meg kell vizsgálni előbb, csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek. 11 Feleségük is hasonlóan tiszteletre méltó legyen: nem rágalmazó, mértékletes, mindenben hűséges. 12 A diakónusok legyenek egyfeleségű férfiak, akik mind gyermekeiket, mind a maguk háza népét jól vezetik. 13 Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére.

14 Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád. 15 Ha pedig késnék, ezektől tudd meg, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja: 16 Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.

1Tim. 4.

1 A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak; 2 és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek, akik meg vannak bélyegezve saját lelkiismeretükben. 3 Ezek tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői. 4 Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, 5 mert megszentelődik az Isten igéje és a könyörgés által. 6 Ha ezeket tanítod a testvéreknek, jó szolgálja leszel Krisztus Jézusnak, hiszen a hit és az igaz tanítás igéivel táplálkozol, amelynek követőjévé lettél. 7 A szentségtörő és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el, inkább gyakorold magad a kegyességben, 8 mert a test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség pedig mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és a jövő élet ígérete. 9 Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó; 10 hiszen azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek. 11 Rendeld el ezeket, és tanítsd. 12 Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban. 13 Amíg megérkezem, legyen gondod az Írás felolvasására, az igehirdetésre, a tanításra. 14 Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével. 15 Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt. 16 Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.

1Tim. 5.

1 Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem intsd mint apádat, a fiatalabbakat pedig mint öcsédet, 2 az idősebb asszonyokat mint anyádat, a fiatalabbakat mint húgodat: teljes tisztasággal.

3 Az özvegyasszonyokat, akik valóban özvegyek, tiszteld. 4 Ha pedig egy özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, ezek tanulják meg, hogy elsősorban a saját házuk népét becsüljék meg, és hálájukat szüleik iránt róják le, mert ez kedves az Istennek. 5 A valóban özvegy és magára maradt asszony pedig Istenben reménykedik, és kitart a könyörgésben és imádkozásban éjjel és nappal. 6 A kicsapongó pedig már életében halott. 7 Ezekről a dolgokról is rendelkezéssel, hogy feddhetetlenek legyenek. 8 Ha pedig valaki övéiről és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél. 9 Az özvegyasszonyok közé csak olyat szabad bejegyezni, aki nem fiatalabb hatvan évesnél, aki egy férfi felesége volt, 10 aki mellett jó cselekedetei tanúskodnak, ha gyermekeket nevelt fel, ha vendégszerető volt, ha a szentek lábát megmosta, ha nyomorultakon segített, ha mindenféle jó cselekedetre kész volt. 11 A fiatalabb özvegyeket pedig ne jegyezd be, mert ha Krisztus ellenére feltámad bennük a vágy, férjhez akarnak menni. 12 Ezek ítéletet vonnak magukra, mert előző fogadalmukat megszegették. 13 Egyszersmind semmittevők is, akik megszokják, hogy házról házra járnak; de nemcsak semmittevők, hanem fecsegők is, a más dolgába avatkoznak, és olyanokat beszélnek, amilyeneket nem kellene. 14 Azt akarom tehát, hogy a fiatalabb özvegyek menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást, és ne adjanak semmi alkalmat az ellenségnek a gyalázkodásra. 15 Mert egyesek már a Sátánhoz hajlottak. 16 Ha egy hívő asszonynak özvegyasszony hozzátartozói vannak, segítse őket, ne terheljék a gyülekezetet, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse. 17 A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak. 18 Mert azt mondja az Írás: "Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját", és "Méltó a munkás a maga bérére". 19 Presbiter ellen vádat ne fogadj el, csak "két vagy három tanú szavára". 20 Akik vétkeznek, azokat mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is félelem támadjon. 21 Kérve kérlek, Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy tartsd meg ezeket előítélet nélkül, és semmit se tégy részrehajlásból. 22 A kézrátételt ne siesd el senkinél! Mások bűneiben ne légy részes! Tisztán őrizd meg önmagadat! 23 Ezután ne csak vizet igyál, hanem - gyomrodba és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel - élj egy kevés borral is. 24 Némely ember bűnei nyilvánvalók, és előtte mennek az ítéletre; másokat viszont követnek. 25 Ugyanígy nyilvánvalók a jó cselekedetek is, és amelyek másfélék, azok sem rejthetők el.

1Tim. 6.

1 Akik iga alatt görnyedő szolgák, a saját uraikat méltassák teljes tiszteletre, hogy az Isten nevét és a tanítást ne káromolják miattuk. 2 Akiknek pedig hívő uraik vannak, ne becsüljék le őket azért, mert testvérek, hanem annál szívesebben szolgáljanak nekik, mert hívők és szeretettek, akik a jó cselekvésére törekszenek. Ezeket tanítsd és hirdesd!

3 Ha valaki tévtanokat hirdet, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez és a kegyességhez illő tanításhoz, 4 az felfuvalkodott, és nem tud semmit, hanem a vitatkozás és a szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik. 5 Ezek megbomlott elméjű és az igazságot elvető emberek torzsalkodásai, akik a kegyességet a nyereszkedés eszközének tekintik. 6 Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, 7 mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. 8 De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. 9 Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. 10 Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.

11 Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. 12 Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt. 13 Meghagyom neked az Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és Krisztus Jézus színe előtt, aki Poncius Pilátus előtt bizonyosságot tett azzal a szép hitvallással, 14 hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. 15 Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura. 16 Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.

17 Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. 18 A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, 19 gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet. 20 Timóteus, őrizd meg a rád bízott kincset. Fordulj el a hazug módon ismeretnek nevezett szentségtelen, üres beszédektől és ellenvetésektől, 21 amelyeket egyesek elfogadva eltévelyedtek a hittől. A kegyelem veletek!

Pál második levele Timóteushoz

2Tim. 1.

1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint, 2 Timóteusnak, szeretett fiának: Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és a Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

3 Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgálok, amikor szüntelenül, éjjel és nappal megemlékezem rólad könyörgéseimben, 4 és könnyeidre emlékezve látni kívánlak, hogy öröm töltsön el. 5 Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. 6 Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. 7 Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

8 Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által. 9 Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. 10 Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. 11 Ennek az evangéliumnak a szolgálatára rendeltettem én hírnökül, apostolul és tanítóul. 12 Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra. 13 Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. 14 A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

15 Tudod, hogy az Ázsiában levők mind elfordultak tőlem, köztük Fügelosz és Hermogenész is. 16 Az Úr legyen könyörületes Onéziforosz háza népe iránt, mert sokszor felüdített engem, és nem szégyellte bilincseimet. 17 Sőt amikor Rómában volt, buzgón keresett engem, és meg is találta. 18 Adja meg neki az Úr, hogy irgalmat találjon nála azon a napon. És hogy milyen nagy szolgálatokat tett Efezusban, azt te tudod legjobban.

2Tim. 2.

1 Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. 2 És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. 3 Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. 4 Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. 5 Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. 6 A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. 7 Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. 8 Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, 9 amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve. 10 Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel. 11 Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. 12 Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. 13 Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.

14 Ezekre emlékeztess, és az Isten színe előtt bizonyosságot téve kérd őket: ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására. 15 Gyerekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság ígését. 16 A szentségtörő, üres fecsegők elől pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, 17 és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély. Közülük való Hümenaiosz és Filétosz, 18 akik az igazság kérdésében eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel feldúlják egyesek hitét.

19 Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: "Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!" 20 Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. 21 Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.

22 Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat. 23 Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek. 24 De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes, 25 aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, 26 és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.

2Tim. 3.

1 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. 2 Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; 3 szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, 4 árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. 5 Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől. 6 Mert ezek közül valók azok, akik belopakodnak a házakba, és rabul ejtik a bűnökkel terhelt és sokféle vágytól űzött asszonykákat. 7 Ezek mindig tanulnak, de az igazságot sohasem ismerik meg. 8 Ahogyan Jannész és Jambrész ellenszegültek Mózesnek, úgy álltak ellent az igazságnak ezek a megromlott értelmű, hit szempontjából megbízhatatlan emberek is. 9 De nem jutnak messzire, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki előtt, mint ahogy amazoké is az lett.

10 Te azonban követőjévé lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, 11 üldöztetéseimnek, szenvedéseimnek, amelyek Antióchiában, Ikóniumban, Lisztrában értek. Milyen üldöztetéseket viseltem el, és mindegyikből megszabadított az Úr! 12 De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják. 13 A gonosz emberek és ámítók pedig még tovább mennek a rosszban, tévelyegve és másokat is megtévesztve. 14 De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, 15 mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsésé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. 16 A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; 17 hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

2Tim. 4.

1 Kérve kérek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövetelére és országára kérek: 2 hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással. 3 Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. 4 Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak. 5 Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat. 6 Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. 7 Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, 8 végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését. 9 Igyekezz minél előbb hozzám jönni, 10 mert Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába; Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába. 11 Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban. 12 Tükhikoszt elküldtem Efezusba. 13 Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket. 14 Alexandrosz, a rézműves, sok rosszat követett el ellenem. Megfizet neki majd az Úr cselekedetei szerint. 15 Te is őrizkedj tőle, mert igen hevesen ellenállt a mi beszédeinknek. 16 Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. - Ne számítsen ez bűneik közé! 17 De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torkából. 18 Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen. 19 Köszöntsd Prizkát és Akvilát, meg Onéziforosz háza népét. 20 Erasztosz Korinthusban maradt, Trofimoszt pedig Milétoszban hagytam betegen. 21 Igyekezz a tél beállta előtt megjönni. Köszönt téged Eubulosz, Pudensz, Linosz, Klaudia és a testvérek mind. 22 Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!

Pál levele Tituszhoz

Tit. 1.

1 Pál, Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola az Isten választottaiért, hogy higgyenek, és megismerjék az igazságot az igazi kegyesség szerint, 2 az örök élet reménységére, amelyet az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért, 3 igéjét pedig kijelentette a maga idejében az evangélium hirdetésével: erre kaptam megbízást a mi üdvözítő Istenünk rendeléséből. 4 Titusznak, a közös hitben való igaz fiamnak: Kegyelem és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől. 5 Azért hagytalak Krétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts szolgálatba városonként, ahogyan meghagytam neked: 6 ha van olyan, aki feddhetetlen, egyfeleségű férfi, akinek gyermekei hívők, nem vádolhatók kicsapongással, és nem engedetlenek. 7 A püspök ugyanis, mint Isten sáfára legyen feddhetetlen, nem önkényeskedő, nem indulatos, nem részeges, nem kötekedő és nem haszonleső, 8 hanem vendégszerető, a jóra hajlandó, józan, igazságos, kegyes, önmegtartóztató, 9 aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket. 10 Mert sokan engedetlenek, fecsegők és ámítók, különösen a körülmetéltek között. 11 Ezeket el kell hallgattatni, mert egész családokat feldúlnak azzal, hogy aljas nyereség kedvéért azt tanítják, amit nem volna szabad. 12 Valaki közülük, saját prófétájuk mondta: "A krétaiak mindig hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség." 13 Ez a vélemény igaz. Éppen ezért kímélet nélkül fedd őket, hogy egészséges legyen a hitük, 14 ne foglalkozzanak zsidó mondákkal és az igazságtól elfordult emberek parancsolataival. 15 Minden tiszta a tisztának, de a fertőzötteknek meg a hitetleneknek semmi sem tiszta, sőt szennyes mind az elméjük, mind a lelkiismeretük. 16 Azt vallják, hogy ismerik az Istent, de cselekedeteikkel tagadják, mert utálatosak és engedetlenek, és minden jó cselekedetre teljesen alkalmatlanok.

Tit. 2.

1 Te azonban azt hirdesd, ami egyezik az egészséges tanítással, 2 hogy az idős emberek legyenek mértékletesek, tisztességesek és józanok, a hitben, a szeretetben és az állhatatosságban egészségesek; 3 ugyanígy az idős asszonyok is szentekhez illően viselkedjenek; senkit se rágalmazzanak, ne legyenek mértéktelen borivás rabjai, tanítsanak a jóra; 4 neveljék józanságra a fiatal asszonyokat, hogy ezek is szeressék a férjüket és gyermekeiket, 5 és józanok, tiszták, háziasak, jók, férjük iránt engedelmesek legyenek, nehogy miattuk érje gyalázat Isten igéjét. 6 Az ifjakat ugyanígy intsd, hogy legyenek józanok mindenben; 7 te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot, 8 beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszégyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk. 9 A szolgákat intsd, hogy engedelmeskedjenek uraiknak, legyenek készségesek mindenben, ne feleseljenek, 10 ne lopjanak, hanem tanúsítsanak igazi, teljes megbízhatóságot, hogy a mi üdvözítő Istenünk tanításának díszére váljanak mindenben. 11 Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, 12 és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, 13 mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, 14 aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik. 15 Ezt hirdesd. Ints és feddj teljes határozottsággal: senki meg ne vessen téged.

Tit. 3.

1 Emlékeztess őket arra, hogy rendeljék alá magukat a hatóságoknak és a felsőbbbségeknek: engedelmessé legyenek, és legyenek készek minden jó cselekedetre. 2 Senkit se szóljanak meg, kerüljék a viszálykodást, legyenek megértőek, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt.

3 Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. 4 De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, 5 nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által, 6 akit kitöltött ránk gazdagon Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által, 7 hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek.

8 Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben előljárni: ezek jók és hasznosak az embereknek. 9 De kerülj az ostoba vitatkozásokat, a nemzetségtáblázatokkal kapcsolatos kérdéseket, a viszálykodásokat és a törvényeskedő harcokat, mert ezek haszontalanok és hiábavalók. 10 A szakadást okozó ember előtt egy vagy két megintés után térj ki, 11 tudván, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él és magában hordja ítéletét.

12 Amikor majd elküldöm hozzád Artemászt vagy Tükhikoszt, igyekezz hozzám jönni Nikopoliszba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. 13 Zénászt, a törvénytudót, és Apollózt gondosan engedd útnak, hogy semmiben se legyen hiányuk. 14 De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek. 15 Köszöntenek téged valamennyien, akik velem vannak. Köszönts azokat, akik szeretnek minket a hitben. A kegyelem legyen mindnyájatokkal!

Pál levele Filemonhoz

Filem. 1.

1 Pál, Krisztus Jézus foglya és Timóteus, a testvér: Filemonnak, a mi szeretett testvérünknek és munkatársunknak, 2 Appiának, a mi testvérünknek, Arkhipposznak, a mi bajtársunknak és a házában levő gyülekezetnek. 3 Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

4 Hálát adok mindenkor az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, 5 mert hallok a te hitedről és szeretetedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned, 6 és imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk. 7 A te szeretetedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem.

8 Krisztusban tehát egészen nyíltan megparancsolhatnám neked azt, ami kötelességed volna, 9 a szeretet miatt azonban inkább csak kérek, mert ilyen vagyok én, az öreg Pál, most még fogoly is Krisztusért. 10 Kérek pedig téged az én fiamért, akit a fogságban szültem, Onézimoszért, 11 aki egykor neked haszontalan volt, most pedig neked is, nekem is hasznos. 12 Visszaküldöm neked őt, vagyis az én szívemet, 13 pedig magamnál szerettem volna tartani, hogy helyetted szolgáljon nekem az evangéliumért szenvedett fogságomban. 14 Döntésed nélkül azonban semmit sem akartam tenni, hogy jótetted ne kényszerű, hanem önkéntes legyen. 15 Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, 16 most már nem úgy mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred. 17 Ha tehát engem társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint engem. 18 Ha pedig valamivel megbántott vagy tartozik, azt nekem számítsd fel. 19 Én, Pál, saját kezemmel írom ezt, megadom neked! Azt ugyanis nem akarom mondani, hogy önmagaddal is tartozol nekem. 20 Bizony, testvérem, bárcsak hasznodat vehetném az Úrban! Nyugtasd meg az én szívemet Krisztusban.

21 Engedelmisségedben bízva írok neked, mert tudom, hogy többet is megteszel annál, amit mondok. 22 Egyúttal készíts szállást is nekem, mert remélem, hogy imádságotokért ajándékkul kaptok engem. 23 Köszönt téged Epafrász, fogolytársam a Krisztus Jézusban, 24 Márk, Arisztarkhosz, Démász és Lukács, az én munkatársaim. 25 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme a ti lelketekkel!